

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

۱۱/ جنرل
کتاب

مؤلف

موضوع

شماره اختصاصی (۱۶) از کتب اهدائی : حکم زاده

شماره نیت کتاب

Y10-849

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب

موت

1871

شماره اختصاصی (۱۶۰) از کتب امدائی : کرم برادر

۱۷۷۱

۱۰۵

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب

مؤلف

موضوع

شماره اختصاصی (۱۶۰) از کتب اهدائی : کرم زاده

جمهوری اسلامی ایران

شماره ثبت کتاب

۱۱۰۵۴۴

- ۱
- ۲
- ۳
- ۴
- ۵
- ۶
- ۷
- ۸
- ۹
- ۱۰
- ۱۱
- ۱۲
- ۱۳
- ۱۴
- ۱۵
- ۱۶
- ۱۷
- ۱۸
- ۱۹
- ۲۰
- ۲۱
- ۲۲
- ۲۳
- ۲۴
- ۲۵
- ۲۶
- ۲۷
- ۲۸
- ۲۹
- ۳۰
- ۳۱
- ۳۲
- ۳۳
- ۳۴
- ۳۵
- ۳۶
- ۳۷
- ۳۸
- ۳۹
- ۴۰
- ۴۱
- ۴۲
- ۴۳
- ۴۴
- ۴۵
- ۴۶
- ۴۷
- ۴۸
- ۴۹
- ۵۰
- ۵۱
- ۵۲
- ۵۳
- ۵۴
- ۵۵
- ۵۶
- ۵۷
- ۵۸
- ۵۹
- ۶۰
- ۶۱
- ۶۲
- ۶۳
- ۶۴
- ۶۵
- ۶۶
- ۶۷
- ۶۸
- ۶۹
- ۷۰
- ۷۱
- ۷۲
- ۷۳
- ۷۴
- ۷۵
- ۷۶
- ۷۷
- ۷۸
- ۷۹
- ۸۰
- ۸۱
- ۸۲
- ۸۳
- ۸۴
- ۸۵
- ۸۶
- ۸۷
- ۸۸
- ۸۹
- ۹۰
- ۹۱
- ۹۲
- ۹۳
- ۹۴
- ۹۵
- ۹۶
- ۹۷
- ۹۸
- ۹۹
- ۱۰۰

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي جعلنا من جنس البشر
وغيره صفاته الذاتية غير تلك الصفات
من جنس الجاهات التي لا يدركها العقل
والصانع للصفات غير عائدة إلى الجاهات
في المبدأ والآخر في غير علم وقع ونقصان
كبار الوعد والحيات مع اختيار غير تفويض
مدرك العقل وسلك الحركات سبيل الحسن
حسن التزيين والوجود لتتوارع عند ارتفاع
بصاير شتى من سائر صفات الدين والصفوة
فقد قامت الرسالة وصبغت بكوة الهداية
وروضة لمة المعصية والبر والحق والبركات
الباهرات والآيات التي تدرج الترتيبات
وثنى القدر القرآن محمد المصطفى وآله
عليه السلام

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي جعلنا من جنس البشر
وغيره صفاته الذاتية غير تلك الصفات
من جنس الجاهات التي لا يدركها العقل
والصانع للصفات غير عائدة إلى الجاهات
في المبدأ والآخر في غير علم وقع ونقصان
كبار الوعد والحيات مع اختيار غير تفويض
مدرك العقل وسلك الحركات سبيل الحسن
حسن التزيين والوجود لتتوارع عند ارتفاع
بصاير شتى من سائر صفات الدين والصفوة
فقد قامت الرسالة وصبغت بكوة الهداية
وروضة لمة المعصية والبر والحق والبركات
الباهرات والآيات التي تدرج الترتيبات
وثنى القدر القرآن محمد المصطفى وآله
عليه السلام

و ما میرا شیخ

وما يراى من الجمع قد حبله الحكة وحفظ القديس تقيرا الى الله
 نعم واثون الدائم وحقة المونة بين الناس وقول الحق والامانة
 عاش بعبر ابيه يا احمد بتعليم بار وقت تيقرا العبد
 الى الله ثم قال لا يارب قد حبله اذ كان خاليا
 اوسجد يا احمد العجب من خلق عبد في خلق الله
 وويلكم المفسر في يدية وقدم من هو وبنفس عجبت
 لعبد له قوة يوم من الخشيش او غير ذلك من لغد وعجبت
 لعبد لا يدري اني راض عنه ام ساخط وويلكم يا احمد
 ان في اجنبة قصر من لود لودة فوق لود لودة ودررة فوق
 درة ليس فيها لضم ولا وصل وفيها خواص النظر اليهم
 في كل يوم سبعين مرة واكلمهم كلما نظرت اليهم وازداد ملكهم
 سبعين ضعفا واذا نذرتهم اجنبة بالطعام والشراب
 نذرت اوليك نذكر وكلهم وحدني قد يارب وما
 علمه اوليك قد حبله لم يمجونون قد سمعوا الله

Handwritten signature or scribble in the bottom right corner.

عن فضول الكلام ويطوبونهم من فضول الطعام يا احمد انجبه
هي المحبة للفقراء والتقرب اليهم فانك ومن الفقراء انما
الذين رضوا بالعقيد وصبروا على الجوع وشكروا على
ولم يشكوا عن جوعهم ولا طعمهم ولم يكذبوا بستانهم ولم يغيروا
عن ربهم ولا يغيروا ما فاتهم ولم يفرحوا بما آتاهم يا احمد
حسبته حجة الفقر او فادن الفقر او فمرحبا بكم اريد
ويعبدونهم ويغيبونهم فان الفقر اوجب يا احمد
لا تترنن لآلئ الكبر وطيب الطعام ولآلئ الوطاء فان النفس
ما وكل شدة وهي فيق سود تجر الطاعة اليه وتجرد اليه
معصية وتخالف في طاعته وتطيعك فيما يكره وتطغى اذا شبع
سبقت وتكلم اذا اجعت وتغضب اذا افقرت
وتشكر اذا استغنت وتنسى اذا كبرت وتغفل اذا است
وهي تنية الشيطان وتشتد النفس كثيرا لئلا منه ناكل الكثير
توكلوا عليها لا تغفلوا عنك الدنيا لو حسن وطعمه من يا احمد ان النفس الله
وايدها صاحب الآخرة واهلها فانك يا رب من اهل الدنيا

والمجاهدة

ومن اهل الآخرة فانك جلالة اهل الدنيا من كثرة امله وشكركه ونومه
وغضبه قليل الرضا لا يقدر على من ينش واليه ولا يقدر على
من عتذر اليه كسلات عند الله عنه نجا عند الحقيقة امله
لعبه واجله قريب لا يكسب في قليل المنفعة كثيرا
قليل الخوف كثير الفرح عند الطعام وان حصل الدنيا
لا يشكرون عند الرضا ولا يبغون عند السخط كثيرا
عندهم قليل يحمدون انفسهم لا يعينون ويغيبون
ونكروا من دس الناس يا احمد وان عيب اهل الدنيا
كثير فمهم اجهل واحق لا يتوارضونهم في تعاملهم منه وهم
انفسهم عقلا وعمل العارفين حق يا احمد ان اهل الدنيا
وجودهم كثير حيا وهم قليل حقهم كثير نفوسهم قليل كبرهم
سهم في راحة وانفسهم في تعب كلهم موزون محاسنهم لا نفوسهم
شبهين انهم اعيينهم ولتنام قلوبهم اعينهم كبرية وقلوبهم
اذكروا الناس من انفسهم كتموا من الذل والكره في اول النعمة يحكمون
وفي آخرة لا يشكرون دعائهم عن الله فمرفوع وكلهم

عن مسمع قخرج بهم كرامة يدور دعا ودم تحت الحجب الرب
 توارن لسمع كلامهم كحجب الوالدة ولده لا يعلم عن أمه
 شئ طرفه عين لا يرون كثرة الطعام وكثرة الناس
 عندهم مودة واثمة عندهم عظيم يدعون المدبر كرامات
 المعطلين تطفأ قد صارت الدنيا والآخرة عندهم واحد
 مرة وعيوت أهدس كل سبعين مرة من جاهدة أنفسهم في الله
 مواهم والشيطان الذي جرى في عروقهم لو تركت براعته
 وإن قام بين يدي كانه بنيان برصوص لا يرى قلبه شغلا
 لخلق فزعزعة لأحييه حيوة طيبة حتى إذا فارغ روحه جسد
 لا يسلط عليه ملك الموت ولا يقبض روحه غيري لا تقوى
 لروح البواب السلام كلها ولا رفعت الحجب كلها في الآخرة
 أحب أن فلتن يثني وأحور لهي فلت شرف وأهليته فلتين
 والأحجب رفعتين ونهار الجنة فلتين والآخرة رجا
 من رجا الجنة أتركت العرش وتجلس بها لا يفر
 ولكم الأفر فلتين وقودا في غيرنا ولتدعنا ولا تكون
 بين وبين روحه فقول له عند قبض روحه حبوا الله

بقدر

بقدرتك على صعد بالكرامة والبرية وبالرحمة والرضوان
 وحبات لهم فيها نعيم مقيم فالدين فيها أبدأ إن الله عنده عظيم
 فلو ريت أهليته كيف يأخذ واحد ويعطي الآخر يا أحمد
 إن أهل الآخرة لا يشهد لهم طعام منذ عرفوا ربهم ثم ولا يعلم
 مصيبة منذ عرفوا سيئاتهم يكون على خطاياهم ويتبعون أنفسهم
 ولا يركبونها وإن راعوا أهل الآخرة في هوت والآخرة
 مستراح العابدين مؤنسهم وموهم لتر قبض على خذوهم
 وجالسهم الذرايعانهم وشمالهم ومناجاتهم مع الجليل الذي
 على شدة استواء وإن أهل الآخرة قلوبهم في أجواءهم
 قد فرحت بقولون متى نستريح من درر لفتا ودرر لفتا
 يا أحمد اتعرف لأهليته عندي قاتل لا يارب قاتل
 جلالة بيعت أخلق ديننا ويناقض في أي باب ورضي ذلك
 آمنون أن أدنا ما على الزاهدين في الآخرة إن عظيم مطلق
 كلها حتى نفيقوا في باب شواذ لا أحب عنهم وجهي الكريم

ولا تمنعهم بالوان استنكذ من كلالى ولا تمنعهم من تقصير صدق
 واذا ذكرهم ما صنعوا وتقبوا في دار الدنيا وافتح لهم رغبة ابد
 يا رب يضر عليهم الهدايا بالكره وعشية من عند رب
 منه ينظرون كيف شاءوا وبلا صعبة وباب يطلعون منه
 الى الله فينظرون الى الله كيف يشاءون وباب يفتح
 عليهم الوصائف والكرامات يا رب يا رب يا رب
 الزاهدون الذين وصفهم في حلاله الزاهد الذين ليس
 بيت يخرّب فيهم بخراجه ولا له ولد عويت فيخرج الموتى ولا
 يشيئ يذبح فيخرج لدهاءه ولا يعرف ان يشغل في الطريقة
 ولا له ضرر طمى لعدنه ولا له نوب لآل يا احمى وجوه
 الزاهدين صفة من لعب الليل وصوم النهار واستنهم كلال
 ذكر الله عز وجل قلوبهم في صدورهم مطعونة من كثرة ما في قلوبهم
 احوالهم قد ضلوا انفسهم من كثرة صميمهم قد اخطوا المجهول في قلوبهم
 لا يخوف نار ولا طمس حبة ولكن ينظرون في ملكوت السموات

والله اعلم

والله اعلم في كل منظر منظر في كل وقت يا رب ارحم من ربي
 مثل هذا في كل حيلة له يا ارحم من ربي في كل حيلة له يا ارحم من ربي
 والصديقين من ميثاقه وانك غيرك واقوام من شهداء قال
 يا رب فاني الزاهد اكثر زهدا مني ام فاني اكثر زهدا
 في ان زهدا مني اسير في زهدا مني اكثر زهدا
 في بقرة مريض يا رب وكيف في ذلك وعدني اسير
 اكثر زهدا مني في حلاله لانهم كانوا اعداء ليقين ومجدا
 بعد الله ربهم في حلاله اكثر زهدا مني اكثر زهدا
 وقتل الله من عظمهم وارحمهم وحفظ عليهم دينهم الذي لا يرضى
 لهم الله ربهم ايمان المؤمنين الذي ليس بعده شك ودور عاين
 بعده رغبة وخوف ليس بعده غفلة وعلم كبير بعده فهم وعقلا
 ليس بعده حق ولا غير بعده بعد وسوء عليه بعد وفاء
 وذكر الله بعد سنين وذكر الله بعد حزن وصبر الله بعد
 صبرا وعلم الله بعد حجة واما قلوبهم حيا من كل من لا يتصور

كثر وقت وضررهم آفات الدنيا ونفسهم وذكور الشيطان
 فانك تعلم في نفسي وانت علام الغيوب ثم قاتل حبله
 يا احمد عليك بالورع فان الورع ركن الدين ووسط الدين
 وآخر الدين ان الورع يقرب الي الله كالشوف ينجس اليه
 الطعام ان الورع زين المؤمنين وعهد الدين ان الورع
 كثر لغيره كما ان في البحر لا يجد الا بالسفينة كذلك القدر
 الزاهد وان ان يجر من الدنيا الا بالورع يفرق عبده
 الله عن خلقه وخالع الله له يا احمد ان الورع
 يفتح على عبده ابواب العبادات فيكرم به لعبده
 عند الخلق ويصير به يا احمد عليك بالصمت فان
 امر من قلوب الصالحين الصامتين وان اخبر من
 قلوب المتكلمين بالغيث يا احمد ان العبادة عشرة
 حركات استقامت منها طلبة الكمال فاذا طيبت طاعتك
 وشكرت فانك في غفلتك ونسيت قاتل يا رب اول العبادة

فاتر حلاله

قاتل حلاله اول العبادة الصمت والصوم فضل تعلم يا احمد
 ما ميراث الصوم قاتل يا رب قاتل قاتل ميراث الصوم
 قاتل الاكل وقلة الكلام والعبادة الثانية الصمت وتورث
 الحكمة وتورث الحكمة المعرفة وتورث المعرفة اليقين فاذا
 العبد لا يبالي كيف اصبح بعينه ام بغيره فهذا مقام الرضا
 فمن عجز عنه لا يترك ثلاث خصال عرفت شكر الانبياء
 بهل وذكره الانبياء لبيان ومحبة لا يورث على محبة
 حب المخلوقين فاذا احبني حبيته وحبيته اخلق
 فافتح عين قلبه ليحيا ويغطي فلا يخفى عليه علم خائفة
 خلق فان حية في ظلم الليل والنور انوارها تشرق بنقطة حية
 عن المخلوقين في كل سنة معهم وسعة كلام ملائكة
 وعرفه سر الدرسة ثم خلق قلبه ولبه احيا به حية
 منه اخلق قلوبهم ويمشي على الارض مغفورا له وجوب قلبه
 رياء يبرو لا يخفى عليه شيئا فمن حبة ولا نادى وقع عليه

ما غير تلك الناس يوم القيمة في الهول والشدّة وانزله قبره
وانزل عليه منكر او كير او حتى ماله ولا يرثه الموت
الموت وظلمه القبر والحد وهو المظلم ثم نصب له ميزانه
واشته له ديوانه ثم اصبح كتابه في يمينه فقراه منشورا
ثم لا جبر يعني مينة ترجمانه ثم ارفعه اليك ثم يقف
اخرى لقيع ثمرة ويسكن ثمرة ثم يجر الزاوية ثم تقرب
له جهنم ثم تزيين له الجنة وجبي بالسبي والشدّة يعلق
ان بالظالمين ويوضع لهم لفضل القضاء ويقول كل من
لخصم يعني يمينك احكم العدل اندي لا يجوز ثم ارفع الحجب
ومينه فالتمه بكلامي والذذ به بالنظر الى فمك كان ففعله
كذلك كيف يكون عيشة الدنيا وكيف يكون عيشة الآخرة
وهو يعلم ان كل من فيها يموت وانا احيى الذر لا اموت
ولا جعل من ملك ههنا بعد فوق ملك الملوك حتى يوضع
له كل ملك ويهابه كل سلطان جبار وجبار عظيم وسيد
به كل شيء

به كل شيء

به كل شيء ضاق ولا توفى اليه الجنة وما فيها ولا توفى عليه
معرفتي لا قدس له مقام عقله ثم لا اوفى عليه الموت وكثرة
ومرارة وفرعة حتى يشاق اليه الجنة ثم قاضي لذي انزل
ملك الموت قبله من جبار ان الله تعالى انك شتاق واعلم
يا ولي ان الابواب التي كان يصعد فيها علمك شتاق عليك
وان حراكك وصلا كسبك ان عليك فيقول له مرض
برضوان الله من والكرامة ويخرج روحه من جده كما يخرج الروح
من العجوة ان الملكة تقوم من على راسك بيد كل ملك
منها والكور وكما في آخر ليقول روحه حتى لا يترك
ومرارة ويشتر منه بالهبة العظمى ويقولون له طلبت
وطالب منوالك انت تقدم على انزلكم اجيب العيب
فقطير الروح من اي الملكة فتصعد اليه ثم ارفع اسرع
في طرفة عين ولا يبقى حجاب ولا ستر فيها وبان الله تعالى
اليه والله تعالى له شتاق فجلس على عرشه ثم انقلب
ايها الروح كيف تركت الدنيا فيقول الاله وسيد
من لست عني لا اعلمه وعزتك وجلالك انك منذ

خلقتني لهذه الغاية فانا خائف منك فيقول الله سبحانه وتعالى
 صدقت بعدى كنت حبيبك في الدنيا وروحك معي ونبت
 يعني اعلم سترك وعلا شريكك سل فاعطيتك وتمن عا فاك
 هذه جنيت فيموت وهذا جوارح فاسكنه قالت الروح الهى
 غرقتي نفثك فاستغيت بها غم جميع خلقك وعزيتك
 وجلالك لو كان رضاك في ان اقطع اذبادا باؤرقتى
 قتله بيشه ما يقترب الناس لك ان رضاك حصل له
 الهى كيف اعجبت نفثي انا ذليل ان لم تترك منى (مخلوب)
 ان لم ينصره وانا ضعيف ان لم يقبله وانا ميت ان لم
 يحييني بل كبر ولو كسر لك لا فتصفت اول مرة عظم
 فيها الهى كيف لا اطلب رضاك وقد اكلت عا عفا
 حتى عرفتك وعرفت الحق من الظاهر والامر من الهى اعلم
 واعلم من مجرد النور من انكملت ففكر الله تعالى ونعمة وحسنا
 لا احب منى فيك وقت من اللذات حتى تضر عا الهى
 وقت شئت وكذا لك اضر عا جنابى يا احمد المترف

الحق

اى شئ انا وارى حيوة البقى قال اللهم لا تترك جلاله
 اى شئ الهى هو الذل لا يفتر عنه عن ذكره ولا شئ نفث
 ولا يضر عنى ولا يكل عنى ولا يلهي عنى ولا يلهي عنى
 واما حيوة البقية ففى الهى تمل نفسه حتى تهون عليه الهى
 وتضعف عني وتعلم الآخرة عنده ويوشه هو الهى
 ويتبع مرضاته ويعظم حث عظمى ويذكر عظمه ويرتقى
 بالغير والها عظم كل شئ ومهية وتبقى قلبه كل
 ما كره بعضه وسوخته ولا يكل الهى عا قلبه سلطانا
 سبلا واذا فعل ذلك سكت قلبه جنابا حتى جعل قلبه
 وفرجه وكشفه له ومهية به حديته من الهى الهى
 عا جعل قلبى من حثى وافتح عا قلبه وسعة حثى
 بقلبه من ينظر قلبه في جلاله وعظمته ورضيق عليه الدنيا
 والفض الى ما فيها من اللذات واحذر من الدنيا وما فيها
 كذا كذا الرزق شئ من مراتع الهلكة واذا كان كذا كذا
 من الناس فررا ونيل من دار الهى والدار الهى

الطوبى للرحمن يا احمد ولا يشبهه بالهبة والفضة فهذا
الروح القدس والحيوة الباقية لا تخفى لمن عقل له ولا خسر
لمن لا جهل له ولا رضى الا لمن يرضى بيسيرى يرضى باخلاقه
يا احمد جعل بك في هذا واحدا وجعل بك لنا واحدا
وجعل بك بتواضع حتى لا تفعل حتى بد الشئ عقل حتى
لا يابا في الوقت اذ بك يا احمد يستعمل عقلك
قبل ان يصب من عقل عقله لا يحل خط ولا يظن عقل
بذلك لئلا يظنك خسر حتى لك علم الاولين والآخرين
ثم اختم على قلبك بالمعرفة لا تقدر ربح وصفه لا يفسد
وجعل لك معلى حيث توجهت ويسلك بك الى كل
خير وارشدك في طريق الطرائق العارفين وريك
على العباد واجها اليك واعتيك عليها حتى لا يكون
شئ احب اليك من العبادة يا احمد هل تدرك لا شئ
فقطك سائر الانبياء فاستلقت باليقين واليقين
وفاة النفس رحمة الخلق وكذا لك راحة والارض لم يكونا

ادناه

لونا والابنه ان احسب ان يجد عبادة للايمان فنجح ففعل
والزم بك الصمت والزم نفسك خشية وخوفا فان
فعلت ذاك فعلت سلم وان لم تفعل فانت في الهلاك
يا احمد وعشرة وجلا ما اذل عبادة لعباد وتوتهم الا انهم
واجتمع وطول الصمت والافراد من الناس ان اذل
معصية يعلمها لعبد شيع ليطبق ففتح لك ان فيما لا يقينية
ومخاطبة المخلوقين باحوالهم يا احمد ان لعبد اذ اعيا
الطينة وحفظ لانه علمته الحكمة فان كان كافرا يكون حكمته
حجة عليه وبالاوان كان مؤمنا يكون حكمته له ثورا وبركنا
وشفاء ورحمة فيعلم ما لم يكن يعلم ويصير ما لم يكن يصير فاقول
ما يصير عيوب نفسه حتى تشغل بها عن عيوب غيره
والنصرة على الشيطان حتى لا يخذل عليه الشيطان فيمنع
وحيد نفسه حتى لا يكون نفسه عليه سبيل يا احمد ليس

شيئ من عبادة احب الي من الصمت والصوم فصام
ولم يحفظ لانه كان كمن قام ولم يقرأ في صلوة شيئا
فأعطيه اجر القيام ولا تعطيه اجر العابد يا احمد
هل تترى من يكون لعبدا عابدا فترى لا يارب
قال لا اذ اجتمع فيه سبع خصال المحارم وصمت
كيفية عالا بعينه وخوف يزداد كل يوم في لعباده
يستحي مني في اخلاء واكل بالاذن يا احمد الدنيا
لبعضها ويجب الاخير ربحي ايام ليس من قرائن
احب الي من اجتنبي حتى ياخذ قوتك ليس وروا
وينام سجودا هو ابطل قعودا وينام صمتا ويتوكل
ويكسب كثيرا وتقل ضحكك وتخالف صوته وتغير مسجده
بشيا

بشيا واعلم صبا والزاهد جليا والعلماء حبا والفقراء
والطيب رضاي وبقو من سخط ويرب من الخلقين
هربا وبقو من الهوى فرارا وتغلب منكر شغلا
فكثرة الشج وانا ويكون بأمر صادق وبالعبد
وفشا ويكون قلبه طارا وفي الصلوة زكيا و
في الفرائض مجتهدا وفيما عند من الثواب سريا
وفي عند ربه متشفعا ولا حياء في قربا جلب
يا احمد لو كنت لعبدا صلوته ابراهيم
والارض والصوم صيام ابراهيم والارض
وطور الطعام مثل الملكة ليس لكس العاري
ثم ارز قلبه من حب الدنيا ذرة او سمعها

اور پائنتها او عليه اور نيتها لا کجا ور نه في دارها
 ولا نزع من قلبه محبتى ولا ظلم من قلبه مني شيئا
 ولا اذقية خلاوة محبتى وعليك سلام ورحمتى
 و الحمد لله رب العالمين وسلم الله على خير خلقه
 محمد وآله اجمعين **بسم الله الرحمن الرحيم**
 هذه فائدة جلية ومو
 بليغة وهي اربعون
 سورة متخذه من التوراة التي
 كلم الله تعالى بها موسى ابن
 عمران بلا ترجمان سورة الله

قل على علم
 اذا وقع الشك في كتاب
 فقد قرب الركب الى الزاب
 خلقت من التراب عبيدك
 رجعتم الى التراب
 اذ لم اذق طعمه طيبا
 وادبكم
 ان افقت في الدنيا مبرك
 فاجعل نصيبك منها ثوبا يدين
 انظر من الدنيا بوجه
 الى ان منها غير القطن
 كثر ما كنت في الدنيا زائل
 فاعلم انك في الدنيا زائل
 واقد علم من الدنيا بوجه
 الى ان منها غير القطن

یا رب جو در علم و ادب به
 تقدیر است نه عید و نوبت
 و که تامل در سبک و سوار
 بر دل رنج بیا تو نه حنا
 قور در درج
 سراج عقل است و تقوی
 اگر از دران دنیا که پیوسته است
 من
 کف و صوفی ان یقین باشد
 معتمد ان کسان فاشا
 بر کعبه ای که
 یقین که احب است
 در این
 در کعبه

این کار کنی هر که شد مقرر
 بر شیر و خنجر قدیم و خنجر
 حبشید که کند رتبه است
 تاج قضاوت فریضه کنی جم
 این با شک از مرز کند در سبک
 و اگر در کعبه طاعت این معتمد
 کرد در کعبه جنتی پیدا کند
 بر سر حدیث زبانت در نور
 بر فرد و خشت خدای تو نه از
 از دل در است مکتب بود اگر شد
 که کند بر سر خنجر بویان
 فرودت بیدار همه صفای نور
 بجا خنجر خنجر کلاب خنجر
 سزده بر سر خنجر خنجر

چون باطل را در
 دیده نام انجامت بیدار کنید
 خواجه غار بر منید بگفت ما را قدم کاهنم
 زبانه چاک ز اریق پاک بپوشید و در فلک راه را بسازد اندوه
 که ماند که در آن سیاه پوشیده آمدید را دید شسته بعد ازین
 بر درم منکرده اند چون گفت آمدید را دید شسته بعد ازین
 ضیق و باز در بندین میگوید طالع گفت من در این نیست
 ضیق و باز در بندین میگوید طالع گفت من در این نیست
 امضوف علی الخیر طالع گفت من در این نیست
 لا زاده را در ده و ابلیس را در ده و ابلیس را در ده
 چون بیدار بپوشید غلب بر او توانم از آن غلب بر او توانم
 بپوشید از کوفه انوار بیدار گفت از جان که در دست
 سلام او بپشت من گشت که بر پیش میاید بر من بپشت
 سلام او بپشت من گشت که بر پیش میاید بر من بپشت
 حضرت امیر المومنین علیه السلام آورده ام باور نام بیدار کرد
 بر وجه طالع بپوشید غلب بر او توانم از آن غلب بر او توانم
 بپوشید از کوفه انوار بیدار گفت از جان که در دست
 سلام او بپشت من گشت که بر پیش میاید بر من بپشت

19

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 أما بعد فيقول المفسر من الله الهام من جوف الاستعداد
 ربنا في بيان صانع عقد النكاح والطلاق جميعاً وجه بلعنا
 في علمنا ومن كذا زاد الله قدره اجابة لمن لم يكن يحسن
 على عتبه جعل الله وسائر الكتاب ومن لم يطعم الله
 فاعلم عقد النكاح يتحقق كذا واحد من لفظ الزوج واللفظ
 كل واحد منها يتصور في لفظ النكاح من نفسه كمن يتصور
 زوجاً لها وقوله ثم انكاح احد ابنتي وقد يتصور في لفظ
 عن الاخبار وان لفظ الزوج قد يتصور بالياء كمن يتصور
 قوله ثم زوجنا بكور ابني وان لم يتصور في المذهب تقديم
 في النكاح

على النكاح والذكر في الآيات بالكلية وان قصدنا ان يكون في جميع صيغ العقد
 فروعاً اشد في تقييد ان يذكر كل واحد من الطرفين بالفرادى وبصفة
 من طرق العقد ثم جميعاً وجه التنازع في طريق صحيح بان يستلزم
 الى المفعول بنفسه مرة ومرة اخرى ومن الباطل ان لفظ النكاح
 تعلق بك واحد من العالمين بالمعول المتنازع فيه صحيح وقد سبق ان لفظ النكاح
 لم يستلزم متدياً بالياء وعدم الوجدان كما في الحكم بالعدم لان
 من الامور المتوقفة على جميع المهور تقديم كمن لم يتصور مرة ولم
 اخر فنقول المستوفى مع النكاح انكاحك لفتى في المهر المعلوم ثم
 في كلمة من لفظ النكاح ان سواها كان لفظاً دالاً على النكاح او
 من لفظي ومن الاول ان تامة بصفة المهر مع تقديم لفظ المهر
 في المهر المعلوم لم يصح كذا الا في صيغة النكاح والقبول ثم تستلزم
 لفظ زوجت وكذا انكاحك على وجه مع زوجة مستحالة بالياء
 فيجوز بدل النكاح لفظ النكاح المذكور وقوله قبلت النكاح بالزوج
 الى وجه المهر ثم يدعى وجه الاتقان وهو كذا لفظ المهر المذكور

مؤخرادائها ذكرتم جميعها على الوجوه المذكورة المتكررة فيها على الوجوه
 المختصة بلفظ الترويج كما سبق في شرح النكاح الاضرب في لفظ النكاح
 والترويج وجه الاستحسان في غير الطرف واذا وكل احداهما
 او كلاهما شوية آخر يرد الوكيل لفظ الموطر في جميع الصور وكيفية
 كيفية تقديم النكاح على المكتوبة وبالعكس سبعة صحيحة فلهذا في
 لانه لم يخبر فيه بتقديم بعض الصور كما اذا كان احد المفعولين ضميرا
 مستقولا والآخر مفعولا فانه لا يجوز فيه تقديم المكتوبة الا بغير
 انفضال الضمير في حد اختيار وفي غير ذلك لا يجوز لمن فضل اذا كان
 ان يجوز لمن فضل فلهذا هذا الضمير في انه لا يلزم فيه ذكر كل واحد
 في المفعولين كما في الا اذا كان التوكيد حاشية بالمكتوبة
 واذا نزل في التوكيد في حصول التوكيد في بعد التوكيد ان بما
 ذكر الضمير الفضولي بان يذكر وكيلا المكتوبة معها او يتكبر
 عنها بامرة المعهودة به من ذكر الوكيل في الوجوه المذكورة
 وكذا

وكذا وكذا ليس كذلك واذا كان النكاح المكتوبة غير ان يبين
 ولا المكتوبة ان تحت بنتي فلانة ولاية عنها اسكن فلانة
 على المهر المعلوم فيقول ولا النكاح قبلت النكاح لاني في الآتي
 عنه على المهر المعلوم وقس على ذلك بوجه الصور ونريد
 وكيلا الوكيلين لفظ الموطر قديرا في كل علم وقيل في
 الخطب وقس على ذلك صورت كمن النكاح بالثبوت
 القابل لنفسه وكل شخص آخر لا جواز الضمير وكذا اذا كان
 المكتوبة بالغة سوار عبرت نفسها لصغير ام وكلت غير
 وجه التزلزل في التوكيد في كل سبق واذا كان النكاح
 والقابل شخص واحد في مذهب في يجوز خلاف
 الاستددام طلة حيث يستعمل فيه فان كان ذلك الشخص
 غير النكاح والمكتوبة يقول ان تحت موكلة على المهر المعلوم
 وقس على ذلك بوجه الصور وان كان ذلك الشخص

يقول تحت موكلتي فلانة نفسي في المهر المعلوم فيقول
 قبلت النكاح نفسي في المهر المعلوم وكذلك بعض الصور
 المذكورة بغير جميع ما بقي قبلت النكاح نفسي في المهر المعلوم
 لو قلنا بجواز ذكر كاف الخطاب في طبع النكاح وكذلك الاول
 في كسر الكاف في الخطاب مرة وفي غيرها اخر وان كان في
 ذلك النسخ الممنوعة فيقول تحت نفسي في موكلتي فلانة
 في المهر المعلوم فيقول قبلت النكاح لموكلتي فلانة في المهر المعلوم
 وفي هذه سائر الصور واذ كان لموكل في جميع
 وتمام التوكيد في الاول الاشارة فيقول بموجب
 ان تحت موكلتي فلانة موكلتي فلانة في المهر المعلوم وفي
 صورة الغيبة بالصيغة في الموصفين فيقول ان تحت
 قبلت النكاح لموكلتي فلانة في المهر المعلوم وحاشا في صورة
 غيبة الموكلة

غيبة الموكلة كما ذكر في الموجب وهذا يذكر لفظ الزوج المعلوم في صورة
 الممنوعة ونحوها فيما اذا شئتكم حكم راسها في الاضراف في غيبة
 ونحوها في البلاط في جميع ما ذكر الوقف والصل في وقتها في
 ابرق رانه هذا حكم النكاح الدائم واما النكاح المنقطع
 فلا بد فيه من ذكر اهل الجاهل في وجه كونه في سائر الزيادة
 والنقصان كاليوم والشهر والسنة فكذا لا بد في ذكر المهر الذي
 وقع عليه الترخيص سواء ذكر لفظ النكاح والتزوج في الوجه المذكور
 او ذكر لفظ متعت متعتا بالمفعول انما في الزيادة
 وطريق اجراء الصور المذكورة فيه يظهر في التامثل مثل
 ان يقول الممنوعة متعت نفسي في فلانة انما في المهر المعلوم
 في المهر المعلوم فيقول انما قبلت النكاح نفسي في فلانة
 انما في المهر المعلوم في المهر المعلوم وكذلك في الصور ونحوها في

ابدال في الله ان اطلق لشيء يقبل في هذه ائدة المعلوم ذكر
 كلمة في و بدون ذكر مع الصبغة لانه انظر الزمانية
 قابله للناصب يتغير في محو كانه او مبهمة ولفظ بل
 يجوز ذكر هذا المكان ما ذكره لمقتضيه من الموجب والقابل
 الله عز وجل لا وجود وادفع الكسح او التزويج ^{اللفظ}
 وكنهه اقبوله ثم علم ان الطلاق في قسم الاول الطلاق
 لبعضه في الثاني في الطلاق لبعضه والثالث في الرابع
 لا ينفك منها في الله تعالى في جوارها عند خبر عدلين
 مستعين ومن التلطف بالصبغة كما ياتي الله في الاخرى
 فكيف الاشارة المفهومة والقضاء على راسها فلا يقع
 بالكتابة في القادر في اللفظ ومن عدم كونه وجه التخيير
 بين الطلاق والبقاء لمقتضيه الطلاق واولئك في شرط كونه
 في وقوعه وعدم وقوعه فقد دمها فرائضه من طوعه او حيل
 كالمعنى

كالمعنى في شيء ومن كونه مطلقا باللفظ قلنا في رارة غير مارة فاصد غيره
 لعدم مقتضى الطلاق اطلاقا لان عدم مقتضاه في ذكر
 في الصيغة ولا نائم ومن كونه لمقتضيه زوجة دائمة طارة في بعض
 والنفس طارة غير طارة ولا تقيده اذا كانت مدخولا في غير طارة
 طارة او زوجها معها فلا كانت مدخولا بها وحالها في طارة كذا
 حقيقتها في طارة وان كانت حاضرا في طارة او في طارة او في طارة
 زوجها غائبا عنها ومضرا له يعلم او يظن انقضاءها في طارة او في طارة
 ولا تقيده في غير طارة وان اتفق كونها حاضرا حالها في طارة
 اذ لم يجز له العلم بغيره في غير طارة او في طارة او في طارة او في طارة
 او في طارة او في طارة او في طارة او في طارة او في طارة او في طارة
 فيقول فلا تروى طارة او طارة او في طارة او في طارة او في طارة او في طارة
 العبدية بقوله زوجته من كونه معها وكذا في طارة او في طارة او في طارة
 بقوله هذه وكذا في طارة او في طارة او في طارة او في طارة او في طارة او في طارة
 بل يبدل بلفظ انه به التبدل او نحو هذه او في طارة او في طارة او في طارة او في طارة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِأَنَّكَ تَعْلَمُ
 كَيْفَ تَعْلَمُ وَتَقْضِي كَمَا تَقْضِي
 فَانْصُرْنِي بِقُدْرِكَ وَأَعِزَّنِي
 بِكَرَمِكَ وَاجْعَلْ لِي فِيهِ
 مَخْرَجًا وَمُنَاصَرَةً
 مِنَ الْأَعْدَاءِ الْمُبِينِ

اَللّٰهُمَّ اِنَّا نَسْتَعِيزُ بِكَ
 بِرَحْمَتِكَ وَرَحْمَةِ رَحْمَتِكَ
 وَبِعِزَّتِكَ وَبِعِزَّةِ عِزَّتِكَ
 وَبِقُدْرَتِكَ وَبِقُدْرَةِ قُدْرَتِكَ
 وَبِكَرَمِكَ وَبِكَرَمَةِ كَرَمِكَ

بِبِحَبَالِ اَوْ قَطَعْتَ بِرَالِافِ اَوْ كُنْتَ بِرَالِافِ اَوْ كُنْتَ بِرَالِافِ

اَللّٰهُمَّ اِنَّا نَسْتَعِيزُ بِكَ
 بِرَحْمَتِكَ وَرَحْمَةِ رَحْمَتِكَ
 وَبِعِزَّتِكَ وَبِعِزَّةِ عِزَّتِكَ
 وَبِقُدْرَتِكَ وَبِقُدْرَةِ قُدْرَتِكَ
 وَبِكَرَمِكَ وَبِكَرَمَةِ كَرَمِكَ

اَللّٰهُمَّ اِنَّا نَسْتَعِيزُ بِكَ
 بِرَحْمَتِكَ وَرَحْمَةِ رَحْمَتِكَ
 وَبِعِزَّتِكَ وَبِعِزَّةِ عِزَّتِكَ
 وَبِقُدْرَتِكَ وَبِقُدْرَةِ قُدْرَتِكَ
 وَبِكَرَمِكَ وَبِكَرَمَةِ كَرَمِكَ

بسم الله الرحمن الرحيم

حدثنا شيخنا صغير
 عن ابي الحسن عليه السلام قال قلت لابي الحسن
 البساط من خدق فقال يا انس البسط فبسطه
 ثم قال ادعوا عشرة فدعوتهم فلما دخلوا امرهم
 بالجلوس على البساط ثم دعا فاجاءوا طويلا ثم جمع
 على فجلس على البساط ثم قال يا سراج حملينا فحملنا
 الصريح فاذا البساط يد لنا فاني ثم قال يا سراج
 صنعينا ثم قال تذرنا في ارض ومكان
 وانتم قلنا الاول هذا موضع الكهف والقيم قوموا
 فسلموا على اخوانكم فقمنا رجل رجل فسلمنا عليهم فلم
 يردوا علينا فقام على السلام عليكم ثم مضى فبقينا

در شهر ارا قال فقالوا عليكم السلام ورحمة الله وبركاته فقال
 فعلت ما بالهم سره واعليك ولم يوقد واعلينا فقال
 ما بالكم لم توقدوا على اخواني فقالوا انما معاشرنا
 والسفها لانكم بعد الموت الا الله نبيا والاهل
 قال يا سراج اجلسا نخلفنا يدفينا ونم قال يا سراج
 صنعنا فاذا نحن بالخرة قال فقال على عليه السلام
 تدرك النبي في آخرة كهة فطوبيا واثينا واذ انبر
 بقرعة فركة ام حبيب ان اصحاب الكهف والرقم كانوا
 من آياتنا عجبا وتعلمون انهم من اهل البيت است
 حديث سراج بهي يقي نقد كرهه ودر آخر حديث او اين
 زياد است كه فصار رقدتم الى آخره ان عمن
 خروج المهدى عليه السلام ليلى عليهم فجيهم الله عز وجل ثم خرجين

اما رقدتم

اما رقدتم فليقومون اليوم لعمريه غير انكس گفت كه در روز
 زجهت زوال كه فرزند از كيه تبسبه و باي گفت كه در اين كيه تبسبه
 كويد چنين است كه ركهتر تبسبه فرمود آن ده كسي را بخوان پس
 از هزار طمسيد و چنين مدهند امر خود است نكوت شفق برال ط
 پس خواند ع ۴ را و مدت تدبير با او مناجات كرد و در ع ۴
 برال ط نوشت و بار را اله مخوف كه بار برادر پس ديدم كه بار
 بار برادر است و آن ط به تبسبه سلام غير است تا انكه بار گفت
 بار برادر من كه در چون بر من رسيدم و ز ما پرسيد كه سراج
 ميدي كه كه در كه اين ملكا نيد شي ما كقيم نميد اينم فرمود كه
 اين محل كهف و رقيم است و اين جاي است كه اصحاب كهف
 خواب اند پس گفت برخيزيد و بر اين سلام كنيد پس تا ميكي

برخواستیم در این سلام کردیم و هیچک از ما
جواب نشد بجا خود بر حورست و گفت
السلام علیک معاشر القه بقین و الشهدا پس
پس شنیدم که آنکه میگفتند علیکم السلام و
رحمة الله وبرکاته انس گوید من گفتم چه بجا این نرا
که جواب سلام ترا دادند و در سلام بر ما نکردند پس
گفتم باز متوجه یک نشه گفتم چه بجا این نرا
که در سلام بر برادران ما نکردی پس ایشان جواب
گفتند که ما کرده رست گویان شهیدان ما موریم
بعد از مردن حرف نزنیم و لقمه نکشیم مگر با غیر خود
بسیار از این باز در خطب است که ما زار

بردارد

۲۰
بردارد ما را بر دوش بهمان جلدی و تندر
بط ما را بر دوش تا آنکه به یاد امر کرد بط را ز بر زمین
گذارد و جوی بر زمین که میم خود را در زمین پند
یافتیم پس ما گفت ما رسول الله را در آخر کوفتیم باز
در خواستیم یافتیم جوی که میم دیدیم که رسول در آن
تأخرت و فرستادند که گفت گویانی رسته و ام
ان اصحاب الکفیف و القیم و تعلی نیر حورست را
بر همین طریق نقل کرده یازده نایبه پس در صبح
باز گشتند بجا خود رسیدن خود و بهمان حال خود
بعد از آن که از آن خبر رسیدن خروج نمایه گفتند

سلام خواهد کرد و حق را این نوازنده خواهد گفت
و جواب سلام او را خواهند داد و ما را خواهد خداید
تا در قبالت و جمیع به خلقان گفته شود این نیز
از خواب بیدار گفته بود که کاه قیامت در آیند و
بماند و صبح از آنجا آمده مردی که گفت در حضور
شدیم محکم کسی آنرا مالک فقر و بدست مرغ و بگویم مرد
بر خواسته گفت یا انبی یا حبیب الله این مرغ که در
شاهه مرغی از چست و حال آنکه پدر مرغ از رسول الله
فقر میگردد که مرغی و بعد از آنکه مرغ شود
بیانی را دیدیم که سر در پیشی گفتند که کاه قیامت
و این شده بعد از آنکه سر او را ده گفت دعا رسیده

صالح

صالح در حق میستی باشند و حق را این نوازنده خواهد گفت
از هر جانب برخواستند بنزد او حضرت ده گفتند
یا انبی یا کفر از برای ما کجاست که گفت از برای کدازید
ناید و نکرد و هر چند الهی مقدم ابرام بشتر کردند
چون دید ناید و نکند گفت بر ما رجوع بشنیدنا
بگویم و حدیثی که سبب آن بوده بیان کنم بشنودید
و بدو سب که بعد از او در از برای سبب و بطلان
از طرف مشرق از دهر که در رخنه و کوبند بی کمال
مرافقت ده حکم که در عشره و بیشتره در بخوان و چنین
با در آن حاضر شدند با بی غش علی ای باب کلاب هر
معدود که ایشان نمویان با داشتند بهر و صاحب

کشف را از ارباب غوده بیایید و مرا امر کرده فرموده
 ای منی تو نیز برو تا هر چه بپیشی مرا از آن خبر دهی
 بعد از آن ملتفت بعلی شده گفت با من در کتب ما
 بر کتب ما بود بر باز عید الله گفت میرود و
 بر کتب الله ما خود ۴ در هوا سیده می دیدیم و در کتب
 بلکه ۵ کتبیم تا آنکه نوبت دیگر ۶ کتب یا راجع
 صفینا را یاد ما ۹ نریزای گذر چرخ نریزای قرار گرفتیم
 گفت بهیچ می دانم که در کدام نریزای نشسته اید
 خدا در قول خدا و می بول نه می دانم گفت ای
 من و ای کشف است بر خیزند از ای می بول الله
 تا بر لای ۱۰ سلام کنیم پس با در رفته بخوابد آن ۱۰
 رسیده اول ما را بگویم و عمر سلام کردند هیچکس سلام
 جواب

جواب نداد پس طلحه و زبیر سلام کردند جواب نشنیدند
 پس عبد الله بن عمر سلام کردند پس ای اصحاب سلام کردند
 و هر کدام کشفند السلام علیکم یا اوصی الکشف در ترتیم بی
 پیش نشستم السلام علیکم ورحمة الله وانا انما فرغیم من رسول الله
 یا اوصی الکشف و هیچکس از ما جواب نشنید پس ای اصحاب
 برخاسته گفت السلام علیکم یا اوصی الکشف در ترتیم الذین
 كانوا من آياتنا محبا بی هیچکس گفتند علیکم
 السلام ما وصر رسول الله ورحمة الله ویرکانه و هیچکس
 در حرط میگذشت که ای احوال ما جواب سلام ندادند
 و حال آنکه جواب و جواب نشنیدند علیکم السلام
 یا اوصی الکشف حیرا جواب سلام اصحاب رسول الله

گفت نشدید در و سلام اینان کردند و باز به یکجا
 گفتند یا خلیفه رسول الله اتا فیتة الصواب برقم
 و زدند الله مبرور لیس ان ترذالسلام الله بر
 و مترخانم البیابین دانستند الوصای یکی گفت
 اما شنیدید از اصحاب رسول الله که گفتند بی
 یا امیر المؤمنین برجا و مقام خود قرار گیرید و ما برشته گردید
 ب طبرج و قرار گرفتیم بر گفت یا دمی اعلیایا بهمان روشنی
 ما را بر هوا برده میفرمود تا آنکه آفتاب غروب نمید و با دراز
 که یا ریخ ضعیفا پس را افروزد و در بر منی که رنگ غفران کش
 و کیا ریخ از ریخ بغیر در مننه ترک نداشت و آب در ریخ
 و در ریخ طرف ما گفتیم یا امیر المؤمنین و قرع نماز رسید و با ما
 آری بنیت که وضو کنیم پس آن حضرت بر خورسته انگار بآن
 زبانی کرده

زبانی کرد و گفت نزد یک بر سر بار بر زمین زده دیدیم که چنانچه آب
 پس بر سر فرو ریخت آنکه میخو رسید چون نزد یک حوض رفتیم
 آنجا بود در نهایت شیرین و خوش مزه که از آن آب خودیم
 و وضو ما کنیم فرمود که این آب غیر جوی دیگر از بارش است
 بهشت آب و صومرا آورد و نماز کردیم و او تا نصف شب بنماز
 و عبادت مشغول بود پس گفت برجا ما رفتن شنیدید که نماز صبح
 یا یک رکعت از نماز را با رسول در خواستید یافت و با دراز
 ما را بر هوا برده میفرمود تا آنکه در رکعت دوم نماز صبح سجده
 رسیده رکعت دوم نماز سه رکعت اول نماز گرفته نماز سه
 با تمام کردیم و هنوز از غصیب فارغ نشده رسول الله علیه و آله
 نموده فرمود یا ای تو مسکون یا من یجویم بچه دیدن شنید گفت
 یا رسول الله حدیث از دهی که کاسیر میزیر است پس ابتدا رکعت
 از نماز تا آخر آنکه بر ما گذشت به بخورستان فرمود که کویا یا

بهر جهت و چنانکه بایست و تمام کفر و کفر که یا این در وقت که این
 روز تو که از طلبه کو ابرو را در او گفتیم یا یا رسول الله و چون آن
 حضرت جلالت نمود و ابابکر بقدر وعد و ان متولد امر خلافت
 شد امیر المؤمنین حاضر شده در حضور جمع گفت از این
 حکایت و زب ط و چنانکه آری کن و گو ابر که رسول خدا
 ترا بآن امر نموده بدو منی گفتیم یا یا پیر مرد در یافته و پیغمبر
 سو فراموش کرده ام گفت اگر مرا منته نماند بعد از این وقت
 خدا را تعزیر و در در تو آشتی در جوف تو و کور در چشم
 تو و پیر که که نهان نتوان نهان شد منی از این مجلس برخاستم
 الا بآن که مرض و ای قهار بر دوزخ ماه رمضان استیم چه طعام
 در محدوده من قرار نگیرد و بآن حال که تا بعد و عجب ترا کنه
 شنیده شد و العبد علی از او که لولاد او نیز بهر دو من شنیده
 نمود با الله من

۳۴
 نمود با الله و اما حدیث لب ط بر و شکیه علامه کثرت هم ذکر نموده
 یکی است که در کتاب جمع از این که ط را از منصفیت صدق
 این بابویه قدسی سوره شده ذکر شده و چون حدیث ط را از
 مع نه امر با کفنه تا خواننده و ملال نکیر و ترجمه از لفظ
 باللفظ منیوید حدیث لب ط کبر رویت میکند این
 پسند خود از سلمان فارسی رضی الله عنه که گفت نشسته بهم فقه
 و مولای خود امیر المؤمنین در انوقت که گفت معیت بعمر بن خطاب
 کرده بودند و در خدمت آن حضرت جسد علیها السلام و مجری خفیه
 و مجری بن ابی بکر و عمار پاکس و مقداد اسو نیز فقه و از در
 سخن و میکند نشسته که چشم مستقیم پدر بزرگوار سلام
 شده گفت یا امیر المؤمنین آن حضرت ملک و جهان این را و در
 را عجب سلطنت داده و آری از ان عظمت و حوضه و رضای بنده او شنیده

شاه بر روی آفتاب نشسته نموده فرمود که بآن معبودیکه در آن است
 در زبانی بنویسد و آن بآن قاری که آدم سو از آن تیره آفرید
 قسم که آنچه پدر ترا داده به چیک از او بیا و او بیا و بیا نده
 و بعد از این نیز هیچکس باین کرامت فایز نخواهد شد پس باین
 و رضا را که توستی که یا امیر المؤمنین میفرستیم که شسته از
 آنچه در این کتاب است بشما موافقت نموده ایم و معاینه
 به پیغمبر تا موجب از دایمان و عبادت تقویت علم و ایمان
 گردد و بیا و بیا صلوات الله علیه و آله فرمود چنانکه اگر امتیاز
 چنان کنم که شما میجوید و چیزی را باینکه باینکه باینکه
 که بخت محض بر آن ظاهر است پس بخواسته که بخت بماند
 بلکه چند بزرگوار میفرستد که باینکه باینکه باینکه
 فهم آن

فهم آن نتوانسته کرد و از آنجا میان خانه آمده است
 مبارک او پارچه بر روی می انداخته بار دیگر است دراز
 نموده پارچه بر روی می انداخته بار دیگر است دراز
 و بعد از این نیز هیچکس باین کرامت فایز نخواهد شد پس باین
 استغفار ان لا اله الا الله و ان محمدا رسول الله
 و انك وصي نبي كريم من عندك فليک هلك
 و من تمسك بك فقد سلك سبل النجاة
 بعين کوا و میسم که خدا بکسیت و در آن است
 و تو و من و خلیفه و پیغمبر و کس که در آن است
 و خلقت تو که فرشته و کس که در آن است و عروة الوثاق
 تو زنده بجاست یا بد پس دیدیم که آن در این چون و غایب
 چون شدند و در پهلوی یکدیگر قرار گرفتند چنانکه در آن

که بگویند و از آن ابرو سرشک افروخته اند و از آن میانه
 پس فرمود که بر خیزید و برین باب دانشید ما همه بخوانستیم
 بر یک بر نشستم و از حضرت بر تنها را بر بردید پس بگفتند
 هلم فرمود که هیچکس نفهمید و آن را با بردید کرد که از اینجا
 مغرب بطلان شود که با در زیر آن در آورده ابرو
 تا اسکا تمام برداشته بود و بعد و مادر بوقت چون بان
 حضرت نگاه کردیم که جامه زرد پوشیده و تاج و زیارت
 سرخ بر سر دارد و غلام بند آن از زیارت آید
 در پا که در شتر را زمره دارد و بعد براق که روشنتر آن
 خیزد و حرکت در حرکت و بر سر از نور نشسته گام
 با حضرت گفته که از این بزرگوار همه مخلوقات میمانند
 بگفته اند که از

۳۶
 بگفته اند که از این بزرگوار همه مخلوقات میمانند
 و آنچه الله و انا عین الله و انا عین الله و انا عین الله
 الله الناطق فی خلقه و انا ولی الله و انا ولی الله
 لا یطیع و انا باب الله الذی یؤتی منه و انا حجة
 علی عباده و انا کثر الله فی دینه و انا قسیم الجنة
 و النار و انا مسد ذی القربین و انا جعلت ما
 له یغیر نور صید من وجه الله و عین الله و ان الله ولی
 من و ان نور که فرو نشیند منم و انگاه از آن در خدایان رسید
 منم و حجة الله بر خلق منم و کتب خدا در میان منم و قیامت گیند
 است و منم و منم و منم و منم و منم و منم و منم و منم
 منم و منم و منم و منم و منم و منم و منم و منم و منم
 که خاتم سلیمان را را بنویسم و دست و پیر کرده است و از آن

از طلا را که کنش از یاقوت سرخ و فرجی که از خزان می آید
خاتم یلیمان است و نامها را است که بر دوشش کرده اند
گویند نمجند و حنظل زیاد شده جگر که گویا او را از شفاقت
پس نه قورینها از مثل فرجی نیست که گویند که بنام
امروزه را از کج پیش ازین از زنده بیده بیده حدیث
خودش بگویم که از هر روز که در نزد فرزندش و لایم
گفت از زور و است که شد و القریه مو با سنان
انحضرت با در امر تو که ما را با لطف که حسی می خواهد
مقارن کن از بار آور زدن آنرا از عدد به رسیده و ما
بر داشته بهوایجو و امیر المؤمنین علیه السلام که بر نواخته از
پا مامر آمد تا که ما را بگوید بلند رسانیده در غمر عظیم بران کوه
به حشر شده و بر کهایش بیکه یکا از گفت با امیر المؤمنین

این در وقت

این در وقت سوره رسیده که او را شش ریخته انحضرت فرمود
بپرسید تا حال خود بگوید که من همیشه غنوده از درخت
سؤال کرد که مالک اینها الشجره بغیر چه شده است
از درخت که بنابر از تو رفته و بکریه جوارب لولوی
فرمود و اجبهم باذن الله انما الشجره و خمرهم
بمخبر از درخت لغزان الهجره البانی که بگویم که
کجا گویند که درخت مستقیم شد و گفت لبیک یا
رسول الله و خلیفه من بعد و حقا و خطایست که
نمخه که یا با حجر شیب و من سحر بدست نبرد منم
و رکعت نماز کند در جمیع تقدیر حق ته مقول
و میرفت دور آمدن و رفتن بر سر از نور و میان
میوه که از آن بوی مشک از زمینش من میرسد و من از

گشتنام روح روح فزای آن حضرت آن نور سبز و باطرات
 میبودم و اکنون چهار شنبه شد که تسبیح شریف از آن
 نفوذ و از معارف قدرت پداری که عالم با غیرت بریده
 اگر از این نهند عاقل که لطف حق تعالی میجوهر و رزق دارد
 آمدن او کجاست که باز مراد در پیشگاه و کتبت بنزد آن حضرت
 رفته و رکعت نماز گذارده است دست مبارک بر آن
 در خست مالید سلمان گوید کعبه ای که از آن درخت
 آواز عرش شنیده و ناله مشتاقانه برخاسته و نفوذ بر سر
 ملک آورده میوه بر من برسد پس در میان این همه
 آن حضرت بر کس نفوس را گرفته باز ما را بر داشته بلند
 شد که یک دنیا تیر در نظر ما بر می نمود در هوا فرشته
 دیدیم که سر او در زیر قرص آفتاب و پا را در قوس قزح و
 یکدست در

یکدست در مشرق و یکدست در مغرب از او پرسید که این تسبیح
 فرموده که خدا عز و جل را در این موضع نصب کرده ام و به
 تار کائنات روشن نماید روز موعود تسبیح و خدای عز و جل
 به تار روز قیامت پس ما را با او تا بنزد قوم یا جوع
 و آن حضرت باز خطب نمود که ای صبیحتند از جلیل
 بر در زیر کوه فرود آرد آن کوه را به بلند غلغلان که گویند به
 سیاه جبر و در از انجا بمشام میرسد یا جوع را دیدیم و از
 کثرت البشیر تعجب نمودیم و این را از سر صنف یا قیام
 طولانی است کرد عرفی دو کوه صنف طول حد کرد و عرفی
 و خدا کوه صنفی دیگر کوشش خود را خلاف و دیگر را از
 کرده یک از حد آنها بر سیه فرمود که این صبیح نامی بود
 منم و همه در حکم منند پس با دعوی گفته با دمار بر داشته

بگو قاف سید کور و دیدیم چنان قوت سسخ محمد طهر با
 گفت یا امیر المومنین پس حضرت طلبه که مطلب خود را عرضی
 کند آنحضرت گفت منی بگویم چه میخواهر یا تو میگوید فرشته
 گفت نه بگوئید یا امیر المومنین فرمود حضرت زیارت
 برادر است و در صحبت بنوا هر دو حضرت و لوم فرشته
 بسیار آنرا از حقیم گفته را در شده بعد از آن در خیر دیدیم
 درخت اول و بهیال طریقی سوال جواب واقع شده درخت
 گفت در ثلث اول شرب خند منیر آمد و در آن زمان
 و تقدیس بر کبر سوار شد و میرفت منی بر دوش منیدم
 چهار روز است که فیض قدوم از منی باز گرفته بودم که خفته
 و ادراقم در رخت از مغایرت اوست و گاه منی آنجا میخفت
 حضرت دست مبارک برداشته و درخت گفت اهدال الله الیک

و ان شاء الله

۳۹
 و ان شاء الله رسول الله و ان شاء امیر المومنین و ان شاء الله المبارک الطیبه
 و در رسول رب العالمین من تمکک بکبح و فرخ خلف علی
 امور پس آن درخت بنزد فرمود شد و طرادت فیت و عتی
 در زیر او آرام گرفتیم و پرسیدیم که یا امیر المومنین آن فرشته
 بکجا رفت فرمود که دیر در جبل طلعت عبود غم فرشته
 که بران موکل است حضرت زیارت این فرشته طلبه بود
 امر در این وقت که تدارک آن نایب یا از بیان گفت که
 ملا که همه باذن شما از محو و مکلان خود حرکت میکنند فرمود
 بجهت و سیکه آسمان به ستون افراشته که هیچیک قدرت ندارند
 که با حضرت منی از این حرکت نمایند و اگر از این تقدیر نفسی
 جنبش نمایند حضرت عزت میری غضب آنرا برآورد
 و بعد از منهای فرزند حسن و بعد از وحید و بعد از زکریا

از اولاد او که نهیم ایشان قیام آل محمد است اینجا در آن
 و هیچ یک از ملائکه مقربین سوخته نباشد که یک نفس از او
 این نفس بر آن کسین یک نام فرشته که موقت فی است
 برسد به جایی که گفتیم یا امیر المؤمنین نه مادر و زرد خدشت
 نه لبه جویم کدام وقت میزد و این چهل در آن کوه که
 فرمود حکم خود را پس پنج و امر میگوید و نه کوه که در آن
 مکتب و یک یافتم گفت آن هذا الشیء عجیب فرمود که امر
 ملکوت و رقبه قیمت در زمین است که نه راه حق طلوع
 بر آن نیست و مع هذا منبسطه فلو تم حفر فثقات دیگر
 در کوه و شب و خواب و لغوه و نهان دیگر میگوید و اگر
 اندک از آنچه میباید اندم بدینیه و هر شایسته که کند
 آن نداند بدینیه که رسم عظم حق پس بدینیه و معتاد
 حوت و نبرد آصف بر خیا که گفت یقیناً اینک و تمام
 نزد سلیمان

نزد سلیمان حضرت شست یک حرف و نه حرفه و در حرف
 و یک حرف عالم غیب است که مخصوص ذات اوست و چهل
 و لا قوه الا بالله العلی العظیم شست مرا که شست
 و شست پس آن ابرو امر نمود که مارا بیاغز رسانید که در
 نیز و خوشتر بار و نه شست برابر میخورد و در آنجا چو آن
 میان دو قبر بنا ز مشغول دیدیم گفتیم یا امیر المؤمنین این
 جو الکسیت فرمود برادر من صایح است و این دو قبر از
 مار و پدرا است و چشم صایح بر صایح المؤمنین افتاد تا
 پیش آمد و سینه با کینه حضرت را رسید و کینه کین
 شکوه در آمد و آن حضرت اورا استامید و رسیدیم که صایح
 چرا میگردید فرمود از و پرسید و لا همس گفت اینها احب الی
 چه چیز ترا میگرداند فرمود که بدست هر روز وقت طلوع صبح

رسیدن تا و بدین آیه

خیم آمد و با هم ناز میکردیم و صحبت داشتیم و در غایت منتهی
 در عبارت امروزه روز شده که نشاء فیما ورد و فرمود
 و دیدم طقم نموده گفتیم یا امیر المؤمنین ای عجب تر است تا روز
 و خدمت شما صحرای سرمدیم پس چگونه با طلوع ما باقی آمد
 با حضرت صالح ناز میکند و فرمود که اگر خوار امیر سلیمان
 زیارت کنند بگویند که گفتیم یا امیر المؤمنین یا اراذلی
 ای است شانه ولایت برخواستند روانه شد در خدمتش تباه
 رسیدیم که کمرمانند آن شنیدند آهوار و مرغان خوشی الحان
 و فوا که بسیار چون آن مرغان و چشم بر حضرت افتاد و دور او
 فرو گرفته بر میزدند و طوف میکردند و بسیار تبارک و تعالی
 فیروزه دیدیم چون بر خواسته و دستها رفته رسیده نهاده
 و ما بر بالاسر و پایین در او قرار گرفته بودیم که کاران
 آن حضرت

آن حضرت سوید مردم را و عطا میداد گفتیم یا امیر المؤمنین
 این چه عجب کسیت فرمود سلیمان و بیشتر از این نیست خود
 بر آورده در کسیت او کرده گفت قم باذن الله
 یحیی الظلام و همی میمید و ای سلیمان یا برخواست گفت شد
 ان لا اله الا الله و حده کشته یک له و ان محمد عبده و رسول الله
 بالهدی و دین حق بظهور علی الدنیا کلمه و لو که بزرگون
 و دشمنان آن در رسول الله حق الهاد و المهدی الفکر است
 تنویر و بخت آید حق انما الله ملک بعز کواکب
 که خدا سر است از بر کسیت و او بر کسیت و
 به استیکه مردم بنده است و فرستاده است و او
 فرستاده بر تمام احوال را کردن دین حق که در دنیا و آخرت
 او ظاهر باشد و دین او مانع همه دینها باشد و اگر چه مشرکان

از غیر منکر است و گفته اند که کور می بیند که تو نبی هستی
 و جانشین رسول است و تو را راها رسیده و نبوه یافته
 که به سبیل تو سوال نمودم زیرا حق سبحانه و تعالی و به محبت تو
 و محبت اوست تو داد از ملک و امان هر که مشغول است
 از اولاد آدم نداده بود اگر محبت تو کفایت می نمود
 آن سلطان و غیره که بمن عطا عظیم می نمودند آنکه و نفوذ
 سلطان داشت و ما بپا بوس کنیم پیغمبر بزرگ مشرف
 شدیم پس بسیار از او عطا نموده برخواست و بسیار عطا
 برکت همه را بیان از راه مومنان از طریق حق تعالی
 ما رسیدیم که یا امیر المؤمنین شی علی بن ابی طالب در عقب کوه
 قافست دارید فرمود که خلاق عالم و موجد نبی آدم
 چهار عالم در عقب کوه قاف آفریده که در عالم براب

چهار دنیا

۴۲
 چهار دنیا شست و علم من بهادر کوه قاف است و علم
 منست کجاست از دنیا و آنچه در دنیا نیست و بعد از
 رسول خدا منم حافظ و نگه دارنده آن عالمها و در میان
 من اولاد من حافظ است بعیت نبور و دارش علم صغیر
 نخواهند بود تا روز قیامت و من دانستم بر اهلها که در
 آنجا است از راهها که در راهی است و ما بیکم ای
 مخزون و ما بیکم ای جانی که چون خدا آن را بخواند
 احباب کند و ما بیکم صاحب کن نامه ها که بر عرش
 و کبر نوشته است و ما بیکم قسم کنند بهشت و دوزخ
 و از تعلیم گرفته اند ملائکه که آنها را تسبیح و تهلل
 و تکبیر و توحید الهی و ما بیکم آن کلمات که چنانچه قوم تقی
 بآن عهد توبه بر سر قبول شد و من میدانم این امور عظیم

و کس از او سپهر را برکت کس علم برکت زمتون بمان
چیز بنویسند و در آتش اندازند سوزد و آتش میله
بزم و کمانند و تیر کمانش در کمر روز از برکت نامهای
نام است و اسامیه مار چون بر آسمانها نقش
کرده بمتون تقاضای یافتن و زمینی با آن نقش
کننده مطمح شده و چنانچه بر باد خوانند در حرکت آید
و بر برق نوشته لغای سپید اگر در و بر عدد رقم بخونند
خاسته شده و بر جبهه اسد فی نقش کردند مستقیم بکلام
سبوح قدوس رب الملائکه و الروح کرد و چون
کلام معجزه ای بانیقام رسید فرمود چنانچه در اسب
بپوشیدیم باز گفت گفتند که شویم هر ادر سوری
ویم مشتمل بر بازار معمود و قهر مار و فرسید و روش
در نهایت کمال

۳۴
در نهایت کمال و کس از او سپهر را برکت کس علم برکت زمتون بمان
چیز بنویسند و در آتش اندازند سوزد و آتش میله
بزم و کمانند و تیر کمانش در کمر روز از برکت نامهای
نام است و اسامیه مار چون بر آسمانها نقش
کرده بمتون تقاضای یافتن و زمینی با آن نقش
کننده مطمح شده و چنانچه بر باد خوانند در حرکت آید
و بر برق نوشته لغای سپید اگر در و بر عدد رقم بخونند
خاسته شده و بر جبهه اسد فی نقش کردند مستقیم بکلام
سبوح قدوس رب الملائکه و الروح کرد و چون
کلام معجزه ای بانیقام رسید فرمود چنانچه در اسب
بپوشیدیم باز گفت گفتند که شویم هر ادر سوری
ویم مشتمل بر بازار معمود و قهر مار و فرسید و روش
در نهایت کمال

ظاهر شد و خیر حسنه میخواند که بخیر خیریم و عماران
 مشایخه که این برق و رعد و صاعقه از آسمان
 حضرت بر سر آید و جهان صدام را بکشد و بپاشد
 که ما کفیم البته آسمان بر زمین فرستاده که او را از زمین
 میرزده آنکه یک تنفس از زمین نماند و چون از جایگاه
 آن قوم خارج شدند و آن رعد و برق بر طرف شد
 استقامت نمودیم که امیر المؤمنین را ببول خود بازسان
 که زیاده از بیز حاکمیت باشد و این امور را در آن
 طلسم بران سوار شدیم و در حضرت مستحکم بجا آمد
 با و ما را به عا برده بجا نماند که دنیا را بقدر در دست گیریم
 و بعد از آن خود را در منزل امیر المؤمنین دیدیم از همان مکان که
 مسافرینیم

مسافرینیم چون فرود آمدند نشستم که اذان ظاهر میگردد
 اذان سبوح که از طلوع آفتاب و در شب و در غایت
 شب که سوره را طرغ نمودیم و چون ما را تعجب دید فرمود که بیا
 خدا که نفس من به قدرت دست که اگر خواهم شما را
 در طرفه العین در همه آسمانها و زمینها بگردانم و بران قائم
 و این قدرت عظیمه با اذن خالق البریه و از بکرت خیر العین
 یافته ام و منم و ما و در حضرت در حقیقت و در آن
 حلت و لیکن اکثر مردمان نمیدانند که از سر ضعیف که
 گفت لعنه الله علیک و جملک و در غایت و ضعف
 علیه العذاب الالیم و این روایت را باند که تغییر در الفاظ
 و کتب کتاب منزه التتبع با سوره الطلاق و در بحث
 و تفسیر امیر المؤمنین بر جمیع انبیاء و رسل عقل کرده

سلطان اکبر خواجه نصیر الدین خلجی در کتابت بستان ابرار
 ذکر کرده که روزی چهارمین روز خدمت حضرت سیدنا
 بصیحت مشغول بود که امری بنویسید چید شد و چون خبر رسید
 آن حضرت ۹۰ دید برخواست و شش طالعیم بجا آورده پس
 حضرت را نشاند و فرمود که یا جبرئیل تو از برای این
 جوان تعلیم میکنی گفت چون کنم که در راه فرقی تعلیم
 برسد که چه تعلیم و چگونه بگو آن تعلیم گفت در وقتی که
 خالق بچون هر خلق خود را زین برسد که تو گویی و من
 و نام تو صحبت و نام من چه و من در جواب متخیر شدم و گفتم
 و نه در مقام متخیر بگویم که ای جوان خدا تو را عالم نود را
 تعلیم نموده گفت بگو تو برود که جلد و نام تو جلد است
 و من سید و تعلیم و نام من جبرئیل است لهذا (جوان) در ایام
 تعلیم او تعلیم

تعلیم او تعلیم پس نزد رسید که مدت عمر تو چند است گفت بزرگوار
 شده است که در سر هزار سال که در طالع میگویند و من
 سر را بر دیده ام و مجلس کاثر رحمة الله علیه را بنام تعلیم
 نموده است که گفته بر یکت جفانه ابداع غیر جبرئیل با هم
 و من در کافور و تناسل است و نه منتهی آن حضرت فرموده
 لو کشف الغطاء ما فددت یقینا اگر کشف حجاب از من چه
 که در این کرب فانی که هفت بی شده است با نور انوار شود
 مرا بر تبه و وصول بعالم نور بهر سه یقین من را که بنام تو در علم
 جبرئیل را زین برسد علم من بدارت احدیت و صفات شهادت
 و یقین من بوجه و کرب بجان و شود صفات نبوت و سلوک
 بر تبه عین اقیان رسید است و فوق آن مرتبه نیست و در
 کتاب روضه که در کتب معتبره اهل حدیث است مندرج

مشتم بر تارنظر کرده که او گفت در جامع کوچه در خدمت امیرالمؤمنین
لجوج و سبع کثیر برادران حضرت امیرالمؤمنین که نزد امیرالمؤمنین
مقطع شمشیرهای مقدس و قدیم و عید از پیر مردان پیر
و از طرف کردن آنها بلند کرده چشمتها برده خند و شیطنت
که اگر یکسبت و یک کار آمده که رسید در نزد امیرالمؤمنین گفت
که امیرالمؤمنین از شما شنیده است که است در عوم و غوغا
بکر خلیفه رسول است و زود قبول غالب بر غالب است
و فرزند ابی طالب قاتل ابی طالب عرب است و مفرج سوم
و کرب عظمی علم نبوت است و معدن علم و فنون و
جنت است و در رسول است و هم خدای تعالی در کائنات
خداوند باید دانست که امیرالمؤمنین و امیرالمؤمنین و امیرالمؤمنین
فرموده است تو یا با بعد از من نبی نیستی هیچ نبی بعد از من که این
جمله این

کجاست این صفت این حجت بن نبوت بن نبی و با هر مظهر که در
و در هر مظهر که در نبوت بن نبی که در کائنات بن نبی که در کائنات
رسول خدا و حلال کائنات و مفرج سوم از جانب قبیله
عقیقه که گفت از در خانه دارند و فرستاده اند با هر مظهر
سوی که گفته شده است و در میان قوم اختلاف را بر سریده است
و قاتل و در سبک آن جوان در تابوتیت برادر امیرالمؤمنین
اگر تو را در ازنده کن و قاتل خود نبوت است و در ف و در ف و در ف
بصلاح بدل عقیقه و منی با رسیدن کرده اسلام مرا و امیرالمؤمنین
آید و ایم بر میگرددیم و بر خود و دیگران ثابت است و ایم خود همان است
که این قوم تیغ در یکدیگر نهند تا کارشان بجای رسد و ایم گوید
پس آن حضرت بنی امیه که پیشین بر سر امیرالمؤمنین و رسول خود
کوچه را گرفته اند آنست که در کوفه خود است که نظر با کینه

حق متعین این است طالب که برادر رسول است و در او عطف
باید که در این لحظه حاضر شود پس منبر برشته شود و نشسته در کوفه
کوفه نذر کرد و خلق بیایم که ایضا شربت دهند و حضرت را بفرستند
منظر عطف که تو نیز با ابراهیم آن همه دانه تابوت بود که کند
جوان دید خط خوشی و خوشی جوانان مرد رسیده
که از فقر این جوان چند روز گذشته است گفت چندان
یک روز شده و شام در سبزه خوش است صبح او را
گشته باشد سرش را کوشش بریده و بیای که طالب
خون او نید و در میدان که با عیال زنده اند و قاتل
خود را نشان دهد تا آنکه در سبزه از خاطر که برود و حضرت
لام علیه السلام که قاتل او است دوست دارد که دختر او را خسته
داود کند است و دیگر را خوش است و غم را از این غصه رها
گفته است

گفته است بعد از گفت یاد آنکه تا مردم از سر آنچه فرمودید
نشوند فتنه از میان برطرف نمیکند بعد از آن امیر المؤمنین
بر خواسته حدود شام را از آنجا که در راه و صلوات بر ائمه
سلامت باشد در فرستاده فرمود که بفرستد این را نیز از حق
سجانه و نه عزیز تو را این است طالب بنده که بعد از رفت
روز باده از در را بر مرده زنده و یکم از آن مرده زنده
و من باده از آنجا که سو برین مرده نیز نمیشود که حضور از
فرستاده و در حبس عزیز تر از جمیع عفو و آن بقوه است
و پیش آمده که با مبارک که سو بران زده گفت یاد آنکه
خطبه غنی از این بجز بر خیزیم که بگوید که این را دیدیم جوان
از کتاب خوشی را تر بر خواسته گفت لبیک لبیک
حجۃ الله فی الانام و المنفرد بالفضل و الامام و آن حضرت را زود

رسید فرستاد با عظمی از سر ترا که گفته است پس در جوار
 گفت قتل عمر حارث بن عوف را مرا هم فرستاد
 گفت است پس امیر المؤمنین گفت بآن سر که بروی
 قوم خود داشت ترا و خبر ده پس گفت یا مولای مرا دیگر کار
 با قوم و قبله نیست ترسم مرا بار دیگر بکشند و از خدمت
 شما محروم مانم و بنوا امییه بوی مولای خود رسیده یا مولای
 منم و منی حضرت را و بجانب آن مرد کرده فرمود که تو برو
 بجانب قوم و اخبار کن این نواز را چه دیدار شنیدی
 و از نزد دیگر گفت لا اله الا الله یا مولای لا افرقت الغیر منکم
 کجاست است از مولای من که من بعد از این از شما جدا
 نمیشم بلکه در خدمت شما میمانم تا وقتی که خبر موعود
 از دست حق متعالی برآید که حق بر دلا را شکست و تابع
 پیروان شود

پیر و اولاد و آن روز با خدمت رسید که همراه ایشان
 بودند در خدمت امیر المؤمنین و بپیر میزدند تا بفرستادن
 پیش آمده در آن طریق بر تپه بلند نهادند تا بفرستادن
 و خبر بقیه فرستادند و آن اعجاز داشت هر یک آن قوم
 نیز شد و یکی از کوفه رسیدند و کلام در آن از غیر
 حوزة مکشده و خبر در آن میباشند و جعفر از غایت
 و افضا در کتاب مذکور مظهر است که حضرت امیر المؤمنین
 چون از صفی برگشته و در اثنا راهی به پایا رسید
 تشنه بر آن کمر و حیوانات طلبه کرده زبانها از دهانها
 بیرون افتاده شکوه نیز داشت علم نبوت آوردند
 پس آن حضرت را بر اطراف آن داشت نظر کرده گفت
 عظیم نظر من در آمده مرکب الایزیه بدو انوار رسیده

باین صفت که خطی است که از سنگ عظیم بر خطی دیگر
 مرکب بالیو از آب منزه و غلظت سنگ
 بنوعی فصیح بر آن حضرت سلام گفت که ای علم علی
 یا وراثت علم النبوة و یا وراثت رسول الله اما وراثت از وی
 رسول الله آب در زیر است بر صحن از میان قوت
 ستودگی که ننگ نه با بیجهت در حرکت است
 صوفی عظیم است نه چون آن حضرت دید که بی حد که
 صدر از این سنگ بر و این نخواستند بود
 از آنکه که یک طرف و نه و بهار سار که حرکت داده
 و در حرکت است بر آن سنگ زده سنگ فرستاده سنگ
 از اینک و دو شده بقدرت از آنکه خطی است از
 عمل سیرین ترو از برف سحر و تر مردمان هجوم نموده
 بالهام سیرایش نه و عار پایزا سیراب کردند و سنگها
 را شکسته

۴۹
 بر خنند و چنان حضرت دید که خلق از آن مستغنی شده اند خطی
 سنگ غوغا که از سنگ بجان گفت که دو یک نفر از کبرایان عبادت کنید
 که از سنگ بطریق کور در آن میدان غلطیه نکرش آمد و برین
 خطی مع نشست و مردمانی که از این تقدیم برانیدند از آن دار
 شد نه و این ای زدی که است و حکایت را بر آب دیگر و این
 در آن کتاب مکتوب است و این سنگ مذکور و در میان خلق شهر
 و سنگ حج از عمارت و زیاده بن ارقم مرویت که این
 گفته اند در روزی که این سنگ مذکور در مسجد کوفه در خدمت
 مولای مومنان امیر المؤمنین علیه السلام که از در مسجد غوغا غوغا برخواست
 خبر آوردند که در مردم با سیراب کردند و سنگ فرستاده آن حضرت
 عمارت فرمود که آن کرده سوخت و خاک سبز داده و انقار
 رخنه سار عمارت گوید قوم را خبر دهم و در انقار که گفتند

و شد به سبک که ز خانه آن حضرت طلعه کردم و ز غلغله
کشیده نفوذ حضرت بر زمین گذارم و مناد در کوچه کوفه
نداکرده خلق در مسجد جمع شدند چنانکه حاضر جمیع آن کسی نبود
و با آنکه ده هجده روز در آن میان بیکسبت و میزاریه
و میگفت یا غیاث المستغیثین یا کنز الایمان
یا ذلقة المستن یا ذاق البیت یا محیی العظم الیم
یا عون من لا عون له یا طود من لا طود له الیه
توجهت و بولیک توسلت و بحلیفه رسولک
فصلت فی فیض وجه و فوج غنی از کتب و در آن سبک
در آن مکان شاه بنو و لا تکرده ام مرار و سفید کرد آن دست
پادشاه را در شب زنده در آن بامید دل امید و در آن
بوز سینه پیران معلوم آن دید و طفلان معلوم که در حجر

در آن روز

در خرم آور و ز غلغله غلغله بر دهم آور و چون پاسبان
و پیشوایان و عام مشرف شدند بعد از اندام به بهار کسیت
گفت یا مولای یا امام الهی الیک انتی و الیک
و صدقت فاکشف ما فی فانی علیه قادی و عالم
کان و ما یکون الی یوم الوقت المعلوم بغیر از آن زمان
در حال کلمات در ماندگان بدرگاه تو آمد و در آوردم
که در این سبک نزد آن بزرگوار غلغله زخمی زده بود که تر شد
براکت و تو علم دار تا بچه شده و میگویند از قیامت
عرض حاجت بر تو حاجت نیست میدهند حاجت و امان
از محنت و رنج بجای مصطفی بعد از آن پیر زنده با قاتل
بارغم و تا پیش آمده گفت اللهم علیک یا امیر المؤمنین
و یا کنز الایمان و یا مفرج الهمم و یا مذهب الابرار و یا منترقد

منطوقه ملك العرب بنو قدامت راسه بنو عثيرة وازاد
 بنو العرب قد فاضل في رجالة لانه عا تو حار و قد ثبت
 حارانه امر فاكشف عن هذه الفقه فان الامام ترجمه لانه
 و منده غنم عثيرة لم ار مثله ولا اعظم منها كفت يا امير المؤمنين
 و يا غمدر غم مكيه اي دختر مبرست و او را در خانه بخته كاهن
 ميگويند مراد در ميان قوم و قبيله رسوا كرد و در ميان عثيرة
 كجاست مفضل بجم مر فضيحت مفضل و ميگويد كه حد دارد و
 حيله نماند ام اين غم از دل من دور كن تو لام زان و مشت و
 بام و در خانه مبرست و اين قريه كسبت غريب و قصه است عجب
 كه مثل آن نريده و شنيد ام پيرت ۳ بدختر خطاب بخدمه كه
 چه ميگويد در آنچه پيرت ميگويد دختر كفت از مولاي من آنچه
 پيرت ميگويد

۵۱
 پيرت ميگويد كه مفضل ملام و عا تو حار و مراد و مراد و مراد
 حوت است لا الحق تو كه مولاي من و مقتدر خلق از مفضل حق نرسد
 و چيزي كه موجب غضب خدا و او كه است از مفضل بيايده و تو علم
 بر است مفضل از مراد از مفضل سر مذكرا كجاست بخش پس كفت
 پيرت مبارك كرفته مفضل را آمده كفت الله اكبر جاد الحق و حق
 الله اكبر الله اكبر زهوق كسب و دايه كوفه را ببارد و در
 مفضل تخيمه در كوشه زدند و چون دايه رسيد مفضل كه اين دختر
 پيرت ميگويد كه حاتم است يانه و بعد از لحظه دايه آمده كفت بيا
 بحق تو كه حاتم است پس مفضل در مبارك بيا پيرت كفت
 كه تو از فلان ده نسبت از تو اربع و شوق كفت بيا فرقه كه در كوفه
 سار برف است كفت بيا و دايه فرقه كه سار برف است
 از آن برف سار و كفته از آنجا تا فلان برف راه پيرت فرقه

و ایستد بخیه فریخت گشت گفتند حق است فرمود نظر کنید با آنچه
 حق متوهم بنده گفتند عاین اظهار عطا فرمود و ز علم را بیا
 که و و حیت نهاده اند خدا و رسول نیز او فرستاد و بر دست
 بنیر خیر گشت در از کرده و لب با که بجنب بنید و دیدم که قطعه
 از برف در دست و دو آب از آن میخکد فریاد از اهل
 مجلس بر آمد فرمود که ما کی و ساکت باشید که اگر علم خواهم
 آن کوه سو با برف اینجا میخکند پس ای را از عطف که این برف
 و این دختر به برود و درون نیمه خانه او را برود و بر فشان
 و دختر در تیره او بلند ار که کمر از زود جدا خواهد شد و زن را
 بخیه افشای هم و در دانت در این گفت سبحان و طاعت و او را با
 برف به بفرموده عطر نمود و چون کرم افتاد وزن کردند و بعد
 دزد بر آید که بجهت بداند آن به پیر خطاب بخد که دختر خود را گرفته
 از که او خفته

۵۲
 بود که او خیانت نموده گشت و در فرود و جوار سر در کرده بود
 و اکثر که ده ساله بود و این کرم ضعیف و کوچک و رنگم او در آمده و این
 مدت مر با لبیده تا انقید رسیده پس به گفت که در تیره میخک
 با آنکه تو عاقل باشی چه در احم است و هر چه در خاطر داری بر ده
 میخکد و مردمان همه یکبار به دعا و تسبیح مشغول گشته
 حسیع التماس عطف که مدت است که حق تو رحمت خود را از ما
 بلزد داشته و بارند که بر طرف شده و خلق از بلز آید
 آمده اند و بر پنج و شش کمر خفته و دو تدر است علم نبوت
 در حق تو در خواه که بر ما که کار را بخت یه پس که دختر خود را
 دست نیاز بد رکاهه با نیاز بر داشته دعا فرمود و زن را به پستان
 نمود و اهل مقبره که مله آن را به چای بر سر پشته به پستان

و چند آن باری که صحرای کوفه در یک گشت و خلق با آنها می رفتند
که یا و الله که شدیم و آنقدر که میخواستیم آمده بعد از این
از خرابی بنا میترسیم تا بزرگ مبارک بنایند و با نان بر سر
و یاران سگزاران پیغمبر رسانند و گویند که و منافق تبلیغ اند
گفته اند و در این اخبار و احوال می طوره در آن
گفته است که ابوعبیده خدر در روایت نموده که روزی در آن
خدمت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم با جمیع کثیر از صحابه و مسلمانان
در آن حضرت صحبت مشغول بودند که ناگاه از دور غباری
پدید گردید و دوم بهم نزدیک میشد تا آنکه در برابر رسول مبارک
رسول قرار گرفت و از میان کرد و از آن آمد و کمر بند داشت
بزرگای صحیح گفت اللهم علیک و رسول الله رب العالمین و
خاتم النبیین و آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم آن شخص باز داده از در پیوسته

که گریستند

که گریستند و باری که مرا قوم من جو کرد و اندوخته خود را در آنجا
زار مرا از دست من گرفته اند و من را با آنها آوردم و در آنجا
با من میخواند و چشم مرا در کار دارم و امید دارم که منصرف
باشم و خبریست که میان ما و ایشان به منافق حکم کند و من را با
عهد میکند و منافق میگوید که آن شخص بوی بدست است پس با من
پس حضرت باریت صلی الله علیه و آله و سلم که تو گریست و قوم کیانند
گفت من عرض دارم بشیران جنیم و پیش از این گفتند
بچه سال نزد یک میشدیم و در سراق سمع میبودیم و خبر
میدادیم چون حق تو سوار را بر گردید و جان فرزند ما از آنجا
ممنوع شدیم و ایشان به حالت نبوت میآوردند و تصدیق
نمودیم و مسلمان شدیم و لیکن خبر از قوم ما برآمده بود و خبر از

پیش گفته اند و از باد عدد و عدت زیاده اند و ما
 قوت مقام بر برابر این نیست و در میان این
 که جزئی عالم را این حضرت را از آن فرمود که باره شود
 تا متر بر آن و بیات و صورت که غلو نشاید به بیست
 و اطاعت گفته برده اند و بر دشته زمین بر آن شخص دیدیم
 با سر دراز و چشم در میان کس با حد قمار که حد و قدر
 چون دندان سباج تمام بد نشی بر از مور چون مور که بر اندام
 خوشی است و حضرت حالت شاه رز و عهد و سابق که فرشته
 که هر که با او می نشست بدش باز گفتند و با پادشاه
 شده فرمود که بر خیز و با برادرت عطفه بر و قوم او
 باین و خبر که که در چه کارند و چه سر دارند و میان
 با نافع حکم آن

با نافع حکم کرده پادشاه بگریه که یا رسول الله کی آمد
 و در کدام محل و مقام می نشست گفتند در زیرین زبان این عالم
 و کلام این میفرماید پس رسول که توجه باین خبر کرده گفتگو
 با او کردند و همان جواب شنیدند پس نظر باین نبیین و شاه
 رند خفته فرمود که کیست قره العین منزه کیست زواری
 هم من و بر طرف کشنده غم من کیست زوج این فرخنده پادشاه
 کیست مرغ و نیز مرغی و نیز مرغی پس شاه جواب داده
 که لیک لیک یا رسول الله لیک در خدمت استیاده ام در طبر
 که فرزند برم و در هر فردی که بجا آرم فرمود که یا بر عطف
 و خبر از قومن بگیر و حکم میان او و قومن حق گفت سبحان
 و طاعت یا رسول الله پس عطفه بر خواسته امیر المومنین میفرمود

همه بخود با و همراه شد و ابو جعفر و سایر را و جعفر را و
 رفته که بنشیند آن حضرت چو مکنه و یکی میرود چون میان صفای
 رسیدند بدیدند که زمین تن شد و عطف فرود رفت و حضرت امیر
 پاران گفت شده گفت برگردید خدا را شکر که او را عظیم
 و بار و از عطف بر زمین فرود رفت زمین بهم برآمد و باران
 جاست و در دست و کریم داد و به کشته و در فکر که آیا
 می شود پیش آید در روز یک صبح رسول الله صبح نماز کرد و
 از کعبه گذشت در آمدند و صحبت مشغول شدند و از
 نبد شد و بنفول آمد رسید و خبر از آن نید و نظر
 او افتاد و خبر از رسید و عجیبی دل آزرده و صاحب
 و منافقان که میگردد گفت کنید و خوشی از خیم غوده که خندان
 حمله کردند

حمله کردند و می را بودند و ما را از فقر ادبیا غلام نمودند
 از در خانه ندانند و نماز عصر هم کردند و می ۴ پدید آمد در اول
 ص ۴۴ صفا آمد نشست و جعفر و حکایت می و آمد و بنیان
 شد و منافقان است اظهار عطف و بهلاک او فرمود گفت
 و در دست و کعبه است و فرج وقت گذران بخت تا غفله
 بنفول که بکار ران زمین گفته شد و عطف از پشت و می ۴
 از عقب بنام یحیی چون حکان ظاهر شد ندانند و شکر گفتند
 و رسول الله صبح بر سینه ۴ بود بر گرفته میان در و در
 بوته داده فرمود که یا یحیی تا اینوقت ترا چه چیز از ما عطا
 ساخته بود گفت یا رسول الله بقیه عطف رسیدم و در آن
 که از سه چیز دعوت غفم قبول کردند و از آن که از
 بکهارت لا اله الا الله و محمد رسول الله خواندم را بخوانند و آنرا

بخیر بر سر نشاند و بر سر نشاند تا آنکه گفتیم با عطف مرطبه سیه
 و سر میان یکروز ازین و یکروز از عطف باشد
 و تناسل کردن پس شش در پیش نهانم و کرده بر ازین
 یکشتم حذو که کمتر باشد پس سیه با و الا مان بر آوردن
 و یکشتم الا مان الا بالایمان تا ایمان نیاید الا سیه
 بالضروره ایمان آوردن و حذو که خدا و بهالت رسول و عطف
 با این سیه و دلم و دست برادر سیه یکروز
 و خلاف از میان نه برخواست و تا این زمان با این فعل
 مشغول بود پس عطف پیش آمد گفت یا رسول الله
 خدا را تو ترا جزا داد و ما را از اسلام خیر و خود را و جزا داد
 این عمل ترا از ما و آن را که ما کرده است که نفع ما از

ادار

ادار شد انعام او را صریحت که اگر او با ما این عمل میکند
 اسلام از میان ما رفته بود که از ما اثرش ماند لکن بیست
 چه غم دلزدگی کنش که او را بکنند و بکنند بنی تو باشد
 و ایضا در آن کتاب از ابن عباس روایت که گفت صبح
 در مدینه مشرفه در خدمت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
 پشت بر عمارت الله مقدا و عذیفه و ابان و سلمان و
 کثیر از صحابه نیز در خدمت او بودند که عوف غاش و در دار
 حذو بهیب که بنشین بر سیه که کسر سواتن نشینان عطف آن
 حضرت فرمود که یا حذیفه یا سیه خبر بگیر که چه رو داده
 و این عوف غاش است و آن را رفته خبر آورده اند که هر دو مرد
 با نیزه و خط و کلاهها در از مشکل بر و جو را و با
 صورتها عجب در سر هر یک یکس از لوالو آمده اند مقم

اینان سپید است که بر عارض شوند از دو گونه ماه بدست
 که طبع شده فرید می کنند که الهه الهه ار خدا
 الهه از الهه محرابی از عبودت فی القطار پس رسول الهه
 قوم موطله ه خدایه بود موقوف که بر وجه فاطمه و کف
 کرب و بند عالم الغیب است عقود و زبر غیور
 و نظر جود عالم عبودت که نامش مذکور است در تورات
 و انجیل و زبور یعنی این طالب را طلب کنی خدایه
 بعد از این آنحضرت رسیدیم گفت از خدایه آمده که خبر در
 از تو که من علم با حوال این درم از روزی که خلق شده از
 و بهر که از آن آمده اند پیش من او گفته در خدایه
 آمدیم و چون مردم او را دیدند برخواستند و بول فرمودند که
 و چون قوم نشسته آن جوان مرد برخواست گفت کدام است
 از شما که نشسته

از شما که نشسته تباست و سعدان ایران و مکرنده بر فرس و طغیان
 میدان و کشته ابطال شیطان و حضرت دهنده و بیخ نرسیت
 بر سر بر رویان سپید از صفات آن حضرت نوشته
 حضرت عالم فرموده که با حق حجت این سپه را بر آور
 و یا عمر که غمناکی دارد از دوش بردارد پس حضرت امیر
 ملتفت بجانب آن سپه شده گفت از سپه زدنی
 آنکه متوفیق رب العالمین حجت را بر من آرم و هست
 بروی که است مرا کارم تا برسمانان طاعت که کنم بخدمت
 حیات و برآورنده حیات و منم و صبر بن عظیم و صراط
 مستقیم در در که در هر در یکو و در هر یکو یکو بگویم
 نمرده شنیده گفت مرا برادریست که از حیدر لکهار
 مخطوط بود و صبر بر آن نه نیست روزی در صحرای کاهوان
 و حسن دید که از با آنها و رسید و یکا کو به تیر زد

و مقدار آن نصف پیش منسوب شد و از آن که از گفت
 باز ماند کاری بهشت رفت و دو بار سید است که دفع
 این قسم امراض و آلام متوجه شما می شود اکنون اگر برادر
 من از غیر محنت بجایست فیت قوم و قبیله من و اقربا و
 عشیره من که رضا در آن کس انداخته ایم آن را احوال
 و باز و بارگاه رکذ که کجی و کمر و مفادند و از
 بقایا خدمت عادیان میان سر آرند و خود را از اسلام
 می نمایند و ما را از موثر و انعام و خدمت و عید و عادت
 و ناطق انقدر است که زبان از ادراک شکر آن قاصد
 همه در راه کمر است که ما را عهد و ناصرت پس می آید
 با و گفت کیست برادرت یا بیجی بن جلالت من
 ای محض بن من بعد بن من بن علق بن من و بن من صبیح
 بادر

۵۸
 بادر و سپه خیز بن من بن من گفت در هو و جرت و بیم
 جسم از خویش آن کجاست می رسد و اگر کفایا بد از پیش
 بقیه بر میگردد و در دین این هم تو در می آید و دین تو که
 پیر زنی شتر و سحر و جادو و زانود و آورده و در می آید
 و آن که گفت من یک نفر بگفتم و امیر بن من و
 رفته از خویشی و خوشی مودیده و سپه و خدمت و حضرت
 رفت و از زار و کبر است و با و از خویش و دل اندوه که
 گفت الیکم اشتک و ملتجی یا امیر بن من و صطفی بن من
 آورده ایم و شکوه تو بنما میگوئیم از این بن من و رسول
 رب العالمین و حضرت امیر و اوراد و از من و ده و کتبی

و سر عمو که از این ترس و گنج مدله و خطره و چو در که
 بد که گذشت و عموهاست در بدل شد و امر نمودند که
 ندانند تا مردمان بعد از نماز عصر در بقیع حج آمده بودند
 که امیر المؤمنین با ذوالفقار حضرت ه چون قریب بود
 شد و دیدیم که در آتش از در رسیدند یک کمر از دیگر
 و عموها به بندها رو با آتش کرده در میان آتش کمر خنجر
 شده و با پیر کشد و آن در آتش هم رسیدند چنانکه
 بر دم زنند آتشها بر یکدیگر میزدند و در عموها بلند شد
 و صداهای عموها را از آتش می آید و مردم در ترس و
 خوف بجهت و عصب تمام بد آنها رسید و مردم در خطرات
 رفتند و مردم در عموها را در عموها زیاد میزدند و
 میزدند

۲

میزدند چه در قهر است چه خواهد شد و تمام آن صحبت
 واقع بود تا آنکه صبح طلوع شد و مردمان از آن میزدند
 و منافقان خرم به دلش کردند که ناگاه آتشها فرو نشست
 و عموها بر طرف نشد و از عموها برق آتشها نماند و میر
 طاهر شد و سرور داشت و شست که طول آن یازده
 داشت و چو سرور در میان پیش از دست و مو سر کشی
 را بدست گرفته و آن مو را با دست مو سر کشی و چو بزرگ
 محراب که انوار رفته گفت بر خیز بر حضرت حق که بر تو بعد
 از این کوفت و ملاک و احوال پس سر بر خورسته و تنها و با کس
 صحیح و سالم شده بگوشت در آمده در بار مبارک که گفت
 رفته ده میبوسید و مکفیت دست دراز کن تا بر دست تو

سما نوم که منبر کو ارمیدیم که خدا بیگانه و بغیر از او
خدا نیست و محمد رسول خداست و تو و ما خدا و محمد
مصطفی را پس بران از در که باب این آمده
تجربه سال شدند و مردم مبهوت شده بجهت و تعجب
مانده در آن سردار خلقت عجیب و جبار
حضرت و قسم دلونه که ترا خدا قسم است که بگویند این
کمیت و این قیاس چیست و از کفایت سلام که علیه
گفت این سر مردی چوین قیاس منبر است گفتند
و ادراک از در از این خبر پیر و در مطیع بودند و او بار
سکه کرده بود که یک مسکه ده بگویند باب این مقامه
مؤمن و با سلام آن دعوت کردم و چون قبول کردند
بآن اسیر که

۶۰
بالا که که موسی بن عمران بر آنها خواند از در که در بر خواند
و از در که خواند تا از از حمله بر که حجر رسیدند باب این
مخوفم و همه سو بگشتم تا یکا ناز پس از مسلمانان بخندند
در فرکان برادر خدا و رسول خدا را راه رست یابند
و در آن کتاب بنده حجج از عاریت پاکسر نقل کرده
که گفت در خدمت امیر المومنین علیه السلام که از کوفه برین
رفت و عبور او بدین راه افتاد که آنرا کفر میگویند درگاه
فرخ کوفه و یکبار بنجاه مرد سپید کردند از راه گفتند
تو ای بنده اسطراب گفت پاکسر در راه این ده
سکینیت و بر او کلام گفت تن از این ساری
نقش است و در تهاست که پیران ما و ما آنرا

موجود بود و من با هم و در کتاب است و یقین میداریم که در آن
منبت اما از ما و از علم ما نهان است اگر تو لازم ندانی و بدتر از آن
روز از منبت من میدارم که گفت همراه من بناید و او را میرساند
ما در خدمتش میرفتم و به جوان از ما میزدند تا لاله ده باره در
سیدیم و تا از یک سیه شدند اینجا که گفت روزی که بر با
سیمان بجوم با بخار سیدیم آن کس که در این تیرگیست بهودان
گفتند با لغزش را قدرت بردستی این منبت است پس
حکمت و له با هر سیه فرمودار با هر حضرت الهی تیرگی
از سیمانی که در کفر دیدیم که بهر آن یکی بچید و تیرگی
آن کوه در یک در اطراف ما بان بهن شده زمین صوار و سیمانی
عظیم نمودار شده پس بهر گفت این است آن کس که سنا
جواب آید

جواب آید و بهر گفت که اگر آن کس که نامش را بران نشانی
حضرت فرمود که نامش را بران طرف که در میان است نشانی
سنا را بگویند تا ما را را به سینه و چون اهر آن ده صبح
آمدند میوه از خانه ها بهمان و کلکها آورد و در قریب از آن
میوه از خانه ها بهمان و کلکها آورد و در قریب از آن
که از سنا گذاره گرفتند و دست خیرگی بران دراز کرده
به رخت ازین روتان رو کردند و چون بهودان میزدند
رسم خود را بر اسیم و سیمان و دوا و دوسر و سیم و سیم و سیم
علیم جوابی بران نشانی بود پس هر یک را بران حضرت فرمودند
و گفت دست دراز کن تا سیمان بوییم و همه از سیمان لاله آید
و آن کس که رول است و از سیمان و خلیفه رول به قومه و وحشی
من بهر گفت که گفت که او را می بینم که در که تر از سنا است و نبات

بخت در که محفلت تو نمود کراه و شقی شد تو را آن صورت و
 که در تو را ت و رنج خو انده ایم و ابر آن ده تا م سرفه
 و نیستند و از ابهریره منقولست بسند صحیح که گفت صحیح
 خدمت رسول خدا را ناز صبح کرده بگویم و شفت مبارک بر عراب
 و رو با صبح بخند و صحبت بگو که مرد در از صبح را الله را گفته
 یا رسول الله که در من بر ده خانه فلان شخصی افتاد که در درگاه
 بر من گرفت جامه مراد دیده باقی مراد خود سخت مراد از
 صبح در خدمت ما محروم گو روز دیگر نفس می کشد بهمان
 طریق سکوه از آنکس بخود جامه دریده و با وجود
 و از رسیدن نماز تمام بگو که رسول صبر خواسته متوجه خانه
 شخصی شد و گفت که عقوق را قدر و صحبت و چون
 بدر خانه آمد و رسیدند پس پیش رفته در سوز و محاسنه
 آمده کفره

بر آمده گفت یا رسول الله چه چیز را سوگای نه من از آورده و چه گفته من
 بر دین نه ناسیم اگر عجز جو جو بر ایت طلبد من که باشم
 که سالتین کید بدو گانه ضمیمه من از یک حضرت را از فقه
 که تر سکیت درنده در روز یک سو جو است سکینه و جامه
 سید در یک سو با ما بکنیم که قدر یک درنده جو است که نزد
 بدرون دیده و بسیار در کردن یک کرد و کن گفت نشنیده
 چون یک سو چشم بر حضرت سالت افتاد بقدرت الهی بگو آمده
 گفت اندم علیک یا رسول الله چه چیز را با من آورده و سبب
 قدر خصیت حضرت سالت بنامه فرمود که در روز فلان
 و امروز فلان را جامه دریده و با وجود ساخته و از ناز
 محروم کرده آن یک بگو گفت یا رسول الله مراد با من

که در نیت این شخص از جمله منافقانند و اهل ایمانی را در خانه
میدارند و چون بجای میرود این عم تر امانت میکنند و ب
میکنند و اگر چنین فرجه نمیشود این نیت را
نخوت عیبت و محبت اهل اسلام و محبت او بران
میدارند که دشمنان او را بقدر امکان از یاد او نماند
و چندین بار این کلمات از آن حیوان که کشش بر این
بجه کشیده است یک سفارشی غوغا که با شفقانه رسوایی
و خوار که برگردان مرد بدست و با شجاعت افتاد گفت
یا رسول الله هرگاه یک من نهالت برایت توداده که من
سکا بستم اگر این توانیام دست بده تا مسلمان شوم که من
کوار میباید که حدیثیت و تورا رسول و فرستاده او و

این عم تو

این عم تو و خدا و حضرت مصطفی است و هر که ایمان باورند از
و بار و بدست از یک حد با برکت است و جبار او در کمال قوت
و در نزد تو قیام کلام یافته هر که در خانه او بجه و خون سیکه در
مسلمان کنند و الا فیما در کتاب روضه السند صحیح از مقدسین
ارتفع رسد و روایت که گفت سیر و خدمت اهل بیت می توان
عوجوم و آن ب نیمة ماه شعبان بخود بر سر سواری بدر بجه
مهر می فرست در آنجا رسد و در موضع خود آمده خوار شود و
سازد من تر را کند که تم دیدم که گستره کوهها را نیز کرده
مضطرب شد و من از آنکه در شنش عافو شدم آن حضرت را
که چه بگویم گفتم که تر و من بر بنظر آمده تا با میکند نگاه
و گفت سبوت بر ب لکجه خوار افتد و بر دشته کا

پیش نهاد و لغو نمود آن سبع هفتصد و شصت و شش روز که پیش از آن
چون که کاران در پیش انداخت و او عودت مبارک
و دراز کرده مور کوفتی سوخته فرمود که تو می دانی که منم که
و ابوالکبار و حیدرم و قصد از من کرده و شیرین کردن
خضعت منکلم شد گفت یا امیر المومنین و یا خیر الوصیین
و یا در رشت علم الهی و قدرت روز است که کار است
خزینة فکر است که مرا بطاعت کرده و بسیار سالوار
و خیر است که با حق گفتیم بر دشت یار نصیب در منم که
و شکر سیر تو را نمیکند و لیکن حق تو را و حوش و سباع
گرفت و نشان تو و عترت تو حرام کردند و است
و بر دشمنان و کار که نشان منند لطف داده و انصاف
در مبارک

دست مبارک بر پشت او کشید و او ذلیلانه خوف میزد
آنکه گفت یا و الله الجوع الجوع که سگ بر من زور آورده
لا اله الا انت بر آورده گفت اللهم انی برزق بحق خود را که
مقدار آن دیدم که خیر نفی آن سیر حاضر آمده بخوردن
آن مغول که و چون فارغ شد آن حضرت باز در حبس
که ما و او ممکن تو کی است جواب داد که در کنار رویند
رسید که من در اینجا هر سگی که گفت یا و الله تعالی است
تو از مقام خود متوجه مجاز شدم و در رنجی مرا بگوئی آن
و لغز اینست و با بر طایفه ما می دانی و تو را نصرت
برگشتی میخواهم که هر روز ما و خویشان داریم از منم که
و چون نفی یافت گفت یا امیر المومنین در منم که
میرم که نشان بر و ابل شالی که از دشمنان است و در جنگ

و در کتب صفین که کتب جوهری تو او و طبع فرشته است از کتب او
تو نه راه گم و قوت از قوت و حرکت و شکر به نام و انصاف
را دعا کرده را در شکر و منتهی و حیران مانده بودم انصاف
از تیر و در دیده فرمود که از من قدر از این حال و تعب و زحمت
خدا که دل نه میرد باند و خلق موثر و منید که اگر کسی از من
و کرامات رسول الله مرا تعلیم نموده ظاهر سازم به خلق و انصاف
معرضند پس متوجه نماز شد بعد از آنکه فارغ گشتند در
ایین متوجه قلم کشیدیم و مؤذن بابت نماز صبح مسکنت
که رسیدیم که غوغا در میان مردم بود که نشان در این سوگیر
و بعد از آنکه قلم کشیدیم و قلم را و منبر از کتب او او
و منبر از آنکه از آن سیر رسیدیم از برادر مردم نقد نمودم و مردان
و دیده خدا گفتم که انصاف را و منبر رسیدیم و خبر از من

و انصاف

و انصاف بنمودند بی انصاف بر خواسته خطبه خوانده حدیثی
و لغت حضرت رسالت بنابر تقدیم رسانیده فرمود که از مردمان
و است نمیدارید و مرد و در خود و من و انصاف و انصاف نمیدارید کسی
و منبر خوانده رسید و منبر چمت و نام این کی چاست
بطرف صورت منبریم که چست است و آن و نشان نمند
و انصاف که در اینجا بنابر حجب حکم میکنم که در این است و انصاف
که در نشان نمند و منبر در در زیا است که منبر خطبه خوانم
که این از منبر و آن از تو و شیعیان من منبر خطبه در حدیث
و منبر پر زنده و کتب و دنده از این صراط خود نمند که است
پس مردمان بر خواسته همه یکبار و یکبار گفتند که انصاف
و انصاف که کثیر من خلع همه خدا را که ترا ضایع داده است
پس بعد از خلعان گفت و انصاف این را به تلاوت فرمود که انصاف

قال اسم الناس ان الله قد جعلوا لكم فانتم فزادكم يا
 وقالوا سبحان الله ونعم الوكيل فلقبوا بنبغة من الله وفضل
 لم يمسيهم وانشعوا من الله والله في الفضل العظيم
 واین آیه و فرموده در آن فرمود مبارکه که آل عمران است در آن
 بدر صورت در آن آن حضرت نازل شد تفسیرش چون دارد
 حواله بکتاب تفسیر است و از جمله حکایات غریبه و روایات
 عجیبه مذکوره در کتاب معتبره تاریخ و حدیث حدیث است که از
 حضرت رسالت بنا بر روایت که فرمود در آن در حدیث
 بودیم که مردی بلند قامت چون فقر فریاد می کرد و می گفت
 گفت این شخصی باید که از فرزندان آدم نباشد و صحاب گفتند
 یا رسول الله آیا بغیر نژاد آدم آدمی است که گفت یا و این
 یک از آنهاست پس نزدیکی آمد سلام کرد و جوار نشینید

الاول

رسول خدا از او پرسید که تو کس است گفت نام من یحیی بن قیس
 ربیس است فرمود میان تو و یحیی و کلمه است گفت یا
 و زنا سیکه قاضی است بدو و قدر غرض طاعت نمود و در عجب کفار
 و خنقا آنکه در دست نوح بن علی است اسم مسلمانان تا کتب
 کشتم و بعد از آن بخدش می پیوستم و با او ناز و گفتم و از
 تعلیم صفت ناز که برادر یحیی بن یحیی و کدومت پدر تو را می نام
 رسیدم و مرا تعلیم صفت نمود و در آن نشانی ایستاد و بعد از او
 بخدش رسید و حقوق یعقوب رسیدم و در چاه و زندان و کوشش
 یوسف و یحیی و کدومت برادرت موسی رسید و توری تو را می کشم
 و یحیی بن یحیی و داد و نذر را خدمت نمودم و در حاکم جالوت
 را خدمت نمودم و صحبت سلیمان و در صفت بر خیا منزه شدم
 و برادرت عیسی را خدمت نمودم و جمیع پیغمبران مخصوصا

عینی تر شدیم برانیدند پس آنحضرت فرمود که بر سبیل رسول و
برادران علیهم السلام و حرمت و برکات الهی باد ما در مسکبه
آسمانی و زمینی باشد بر تو که حفظ وصیت و اذرا امانت خود
حاجت که در این بخواه یا گفت یا رسول الله حاجت من نیست که
است سوا اینها و حاجت و فدا برادر و صوفی و نه فرقی
از حق گفت او که من هلاک ام ماضیه بود و نا فرمای او صیغ
ویدم پس آنحضرت گفت ای عام تو و صومری من نیست گفت یا رسول
خدا بخیر در کتب الهی خوانده و از انبیا شنیده ام که اگر او را بستم
خوابم شناخت فرمود که از حضرت عباس ملاحظه نما که در میان
است یا نه پس عام با طراف و جنوب نظر کرده گفت یا رسول الله
او درین مجلس نیست و حضرت را در ۳۳ ساله را از او فرمود که عیسا

الطلب و از در سید

الطلب و از در سید که یا نام بگو و صراحت که بگو گفت نیست گفت
و صراحت که بگو گفت افوش و افوش را قیاس و صراحت که بگو
و او را آذ و بعد از بن برادر پس بگو هم رسید که و صراحت که بگو
گفت متوش و و صراحت که بعد از او در از تر تیر از انبیا در
پشتی تیغ پیغمبران در شکر و عظمتی من هم و را بر پدر تو تو
بگو و و صراحت که و و صراحت که از رخسته و در اعا بر شای و
او سو قلع و پس از و شروع و از عفو و ناخورد و تا به
و صراحت که و از صلب او بر صومری خنجر از خنجر بگو آمد و بعد از آن
حضرت بهر و قیدار و نیست و رحمت و یعقوب و یوسف و یحیی
و داد و سلیمان و آصف و تربیت انبیا و ادویا بودند
تا بصیرت و یکیک سو آنحضرت رسید که و صراحت که بگو و میگفت
فلان تا بانجا رسید پس فرمود که نام و صراحت که و صراحت که از آن

گفتند بسیار و میوه گفت پادشاهان خدای که تر از برتر بخت و شاد
 که نام تو در توریت میدیدست و نام و صورت تو را دنیا الیا
 و کم تو در انجیل مجسم است و رسم و صورت تو فاروقی است
 پروردگار و در زبور نام تو ماح ماح است یعنی کوه کوه
 و شکست نام و صورت تو میر است یعنی فاروق اعظم فرمود که
 و صورت تو را بچه منینا گفت بصفت او معتدل قامت و کردار
 و چون سینه و بزرگ چشم و سطران باریک ساق عظیم الطین
 سوار المکینان و صفی است که حضرت سوبانی را بنده از برابر
 پیاده شد نام گفت یاب و امر فرستاده هو یا رسول الله
 هذا والله وصیک به و ما کرم قدر او باد این است بخدا
 قسم و صورت تو که مرآت زنها و صفی کن است خود را که گفت
 از کنند و اگر نه هلاک خواهند شد چنانکه امتهای گذشته
 بجا گفت

بجا گفت او صیاد است رسیدند فرمود که من بکر است خود
 و صفت نعمت او در آنچه بایت گفت گفت ام اگر حاجت دیگر دارد
 بگو گفت یا رسول الله دست میدارم که بمن از قرآن چیزی
 تعلیم نمائید و از دین و شریعت خود ما را ضروری بنمایید
 تا از نادان و عجزت شما بهره مند نیایم و بر خورسته تعلیم و تکریم
 و با آنکه سوگند آورد پس حضرت زکات ص امیر المؤمنین
 امر نمود که آنچه از زکات کرده است با و یاد دهد و آن حضرت فاخته
 توحید و خودنایق و آینه الکس و بصر است از سوره آل عمران
 و باره از عرفان و انعام و بصر از سوره مائده که با و یاد داد
 ایمان آورده از رسول الله بخت یافت و امیر المؤمنین گفت
 در کتاب و پیروم که کسر مبارک تو صلی است یعنی شریعت منور
 حضرت گفت با و پیش بر و با و نمود و از آن حضرت

و در آن شب فرشتگان و باز در لیلۃ الالهیه که بدست آن حضرت آمد
 و تا صبح در خدمت آن حضرت چهار غنچه غایب شد و در صبح بنی بناته
 گوید بعد از مدتی از احوال او پرسیدیم امیر المؤمنین فرمودم
 گشته شد رحمه الله و در ادعای فرمود و پسند صحیح از لایم من
 عسکر علیه السلام مرویست که آن حضرت از ابا کریم ^ع فرمود
 عیسی علیه السلام روایت نموده که در صفاحه در حجر آمده بر سر ^{آن}
 عیسی علیه السلام که گفت یا و الله ما رعدت است که در میان
 طعام و شراب نیست تسبیح و تهلیل و تحمید و تکبیر حق تعالی
 مشغول و عبادت او میکنم بدرم با و گفت در نیت تسبیح
 چون زندگانی کرده گفت از مولای من حق آن خدا که این
 ترا بر آید بخلق فرستاده و ترا و صراحت کرده که نگاه گرسنه نگاه

لیسان نو

لیسان نو دعا کرده سیر شده و ام در وقت نشسته ام و شما را
 نفرین نموده رفع تشنگی نموده است و این است و خواستند
 ایها السائل عما دونه النجم العالی انما استخرجت عنه
 و اخرج امری خیر خلق الله من بعد نبی علی و به قادیان
 و به فضل القدر و با سزا صحیح مرویست که در حیات
 رسول الله خبر از اخبار یهود آورده گفت یا رسول الله مرا
 قوم من فرستاده اند و گفته که از موس بنی عمران عبا رسیده که گفت
 خبر عیسی با مبعوث گویند من او روید و بگویند که گفت
 شتر سبز و مور سیاه چشم از گوه مدینه بر آرد و اگر عیسی او
 مستر آن مذکور بر آید ندان ابلان ازید و تابع و نیز در ملک
 او گویند که او سید انبیاست و در او سید ارواح است
 و مشر بر او من و ارون من رسول الله فرمود که اگر از او

همراه من با و با همی برفتند و در مدینه نشین شدند و هر کس که میخواست
 بکشد خنجر را بر او فروخته و کوه بکر کن آمد و گفتی فتنه شد مردان
 صدر ستران شنیدند و بگویند گفت ای لاله الله الله
 و از آمدن رسول الله و آن جمیع ما جملت به صدق و عدل
 یا رسول الله مرا همت ده تا بنزد قوم روم و ای نوایم
 تا خوب بشنوند و بدان آید بوجه خود و فایده و از
 رسول صبر کنی شده بنزد قوم فتنه و ای نرا خبر دلو و قوم
 او بقتل خود نموده متوجه مدینه شدند و چون مدینه رسیدند
 آرد و یک از مدینه رفته دیدند و در منقطع شده بودند
 بتاریکی میبید گفتند و ابو بکر بر جبار رسول نشسته اراده بر حجت
 نمودند آن خبر گفتند به پیغمبر حاضر داده است که در صراط مستقیم
 رسول برادر من و در آن است پس صبر کنید تا و صراور را بر بنم
 شاید مطلق

شایسته طلب است از او فتنه بخوار و رسول خبر گرفته بخبر من
 ابو بکر رفتند و رسیدند که تو خلیفه رسول ما گفت با شما کمیته
 و عدد و ما حد است و طلب است احییت گفتند اگر تو خلیفه
 رسول ما عدد و عدت ما بر تو ظاهر است و اگر خلیفه نیستی
 پس چرا غیر حق می آید و نشسته پس ابو بکر بر صورت نشست
 و در کار خود حیران شده و نمیدانست که چگونه و چگونه باید
 نگاه کند و از آمدن آنرا دور بماند و در میان شد ندید از
 حسان امیر المومنین حاضر بود گفت از قوم همراه من بمانید
 تا و صرا رسول بگویند آن دم آن قوم خود کوفت شده
 بهر از آن شخص بگذشت امیر المومنین مسرقت شدند و او را خبر
 دادند و کین فتنه و آن حضرت ای نرا گفت ستران خود
 من خود میبید گفتند با ای نوایم لکان به کوفتیه گفتند

و ما که در قدر تو بار در نیق باز کرد و ای عجز از محو از نور کرم
 نماز کرده دعا فرموده الغفر کوه بهان طریقی حرکت نمود
 شوق شد و صفت شتر بر بیات مذکوره بر فرشته آمد
 و باین تسلیم کرده همه سبکبار گفتند ان لا اله الا الله
 و ان محمد رسول الله و ان ما جاء من عند ربنا هو الحق و ان
 خلیفه و وصیه و وارث علیه خیر از الله و جزا که غایب است
 خیرا بعین گوهر میدیم که نیست خدا را بغیر از خدا و گوهر است
 که محمد رسول خداست و آنچه از جانب الله جلالت آورده با تمام
 حق صدق است و امید داریم با آنچه او گفته است و بخلق
 رسانیده و گوهر میدیم که تو خلیفه و وصی و جانشین و وارث
 علم و دین و اذن حق تو جبر از خیر و داد از اسلام او را و بعد
 تر که ما را از ضلالت بهدایت رسانیدی و عاقل است

محول

محو و همه توفیق ایسان در سلام چیده بشود و مقام خود باز کرد و سر که
 آمدند و نمون و موهب و محبت بخود انداخته و رب العالمین
 در کتاب از بهای سبزه نامه قدس سینه مرطوب است که هر از
 ثقات روایت نموده اند از ایشان که گفت در راه است ارام
 و ریگ از منازل زنده دیدیم حتما نشیمن بودید و مرز رسید و
 مرز رسید و مسکینت یار کردند تا آفتاب بر روی بر خاک
 بعد از آنکه از نظر غایت شده بود و سر او که ردی بر زمین
 چشمه را از کلام او تعجب نمود و و دنیا بر آورده با و در
 و سر بر آن لیده بنیدخت و گفت از مرد بسید فقیر اندید
 و خوار یا فخر آف بر تو بار و ستان از هیبت محمد و لید نیست
 پس منی که رفته مناسک حج را یکی آورده برکت و هدیه
 آن زن در نظر من بود و گفتگوار او در خاطر من تا آنکه بهان

منزل رسیدیم آنرا از سنا یافتیم نزد او فرستادیم بدو سرش بگو
که در سرش با توجه کرد گفت از مردنش لب من لیدم
و خدا را بدو سرش میخواندم و قسم میدادم لب من لیدم که
لب من لیدم بود و خواب دیدم که شخص من میگوید از زان
جاست بعد از کفتم بغیر از آن چیز نندادم و بدو سرش بگو
و منیز ارم گفت بار خدا یا اگر این زن در سرش صدق
حکم او را با و باز ده پس چشم خود را سنا یافتیم چون حکم
کنو دم مردی را دیدم از کوان خدا کفتم از او است خدا بگو
کمیتر که حق تو بر من بود تو منت نهاده در حق کرده است
گفت من خضر بر اداری بن اهل لب و بغیر موده او سرش او
از حق تو طلبدم که چشم ترا بدهم باز ده زنه را در سرش او
نابت قدم باین که در سرش او در دنیا بیایست و آفات بوزارو
دفع میکند

دفع میکند در اورد
دفع میکند در اورد از عذاب زنج بکاست میداد خبر که بکاست
خدا و بکاست بود در ره کنیز و سرش تو فرستاد عیسی و عیسی
از دانه اس دعا کردم و در آن فرستاد تریز چیزیکه یافتیم آن
بعد و ایضا در آن کتاب سینه مذکور از عبد الوحد بن زید
مردیست که گفت در طواف خانه مبارکه بگویم که دیوم دارم
با یکدیگر حرف میزنند یکا بدیکر میگویند لا و حق است
با الوضیة و ای کم بالسنو و العادل فی الوضیة بغیر طواف
میں نه کفتم از عورت آن کیفیت که صاحب این صفت
گفت ذالک و الله علم العالم و باب الاحکام قسم اجنبی
و انذار قاتل الکفر مؤذی الفی رابنه الله ربی
امیر المؤمنین و الامام علی بن ابی طالب الهذی القاب
ابو جعفر ابی ابراهیم لب کفتم تو از کجا میبینی که گفت جعفر

نشستم که پدرم از جمله خاندان ادب و در صفی در خدمت او چهار
گذاشته اند و در خانه ما آمده بهارم گفت در میان من
میکنم و گفت با امیر المومنین بخیر و خوب دوست مرا گرفته
بنزد آنحضرت آورد و در چشم من از آنکه نماند بگوشت
مبارک چشم من میباید در حال چشم من بماند و احوال در
نسبت تاریک از کفر من منعم از دست امیر و وظیفه بخت
مقرر نموده بود از آنکه او از دنیا رفت ابو محمد منعم از ما
تیمار خبر من بگوید و این نظر نو برکت و خدمت در مدح
آنحضرت خواهد بود که من محبت و دوستی من از طاعت و انضاف
فهمیدم و در مناقب نور انوار منطوق است که مجوز از این
خبر است من از آن تائید نموده اند که ما از اولاد فلان
باری ایم که از اولاد من منعم بود و من منعم با هم بود و در
کتاب ادوخته است

کتاب ادوخته است که در پیغمبر را این مجوز است و پیغمبر را این مجوز
است که جایی او بود و من منعم است من منعم است من منعم است
بجانب امیر المومنین که گفته یا رسول الله پیش ما محبت است که در این
صفت سام و جان منم را در کرده و نوشته اند و قهر او را در بر این
لشون داده اند اگر او با من منعم است تو ایام مرا در این منعم است
من است گفت یا من منعم است من منعم است من منعم است
من منعم است من منعم است و در پیش من منعم است من منعم است
این قوم که با من منعم است و امیر المومنین را در مسجد شده و
من منعم است من منعم است و در پیش من منعم است من منعم است
و با بر زمین زد و دیدند که زمین کفایت من منعم است و با بر زمین
و زمین من منعم است من منعم است و با بر زمین من منعم است
برخواست و من منعم است و در پیش من منعم است من منعم است

استخوان لا اله الا الله وان محمد رسول الله بنده بران داشت
 وضرر نیکو الوصی اناسم بن فودان حبیب صحیفه نقل کرده
 نماید و نظر میکردند در صحیفه گفته میشود چون صورت او را
 در صحیفه ثبت نمودن میبایست گفتند که میبایست که در صحیفه
 صورت آن بخواهد تا از تو بشنودیم سام شریف در قرئت صحیفه
 سوره سوره قرئت صحیفه و بار دیگر بر امیر المؤمنین سلام کرده
 بدین منتهی ثبت رفته بخوبی و در احوال این هم برآمده
 و آن حبیب گفتند ان الله یغفر الذنوب الاکرام و ایمان بخدا
 و رسول و صراط او آوردند و حق توان آید که امیر المؤمنین
 من دون الله اولیا و فایده هو الولی و هو حی المقام
 تا لفظ این در نزد نازل رحمت و الهی که در این
 و این در مناقب سهراروی از این بنده کلید
 نقل کرده

نقل کرده و او را از ادیان اهریمن است روایت کرده است
 که بر در مسجد نبوی نشسته بودم در مشق به حمد الله یاران که
 محمد بن صفوان خطیب مسجد خراسان و صاحب و امیر طبرستان
 تا بجزایم میرفت و بعد از آن عزم میداد که بگردد و در راه
 نماند و در مشق متشبه بود و از او پرسیدند گفت این سوره شریفه
 گفتند محمد بن ابی بنیرنا گفت اگر که سوره سبکند از او
 سبک میکنم و اگر چه در حکم نیست یک مقدار این سوره شریفه
 در گرفته کور از منبر بر آید و مردم آنرا شنیدند و این سوره
 را سبک برد و حکم طعن و خلق صبر توانست نبوی را سبک
 گفت الله نقل کرده است که کور غیر از آن در لشکر امیر المؤمنین

و خبر و حکایت به بجا و به میزبانی نداشتند و اگر کسی
 حضرت آورده از ورسیده که چه چیز برین عمل است میگویند
 باو گفت که بجز قسم معذور که این کار کرده گفته باشد
 نه اگر قسم خورد که حضرت باو گفت اگر قسم در حق
 خورده بهر حق ترا کور کن و در حقش بران کند
 که ناسنا شده و پیش تو گرفته در کوهها میگردانند
 و اینها صاحب گفت نعمه نعمت است و در کتاب النبوة
 نیز آورده که روزی آن حضرت از جوی کور در روز غدیر
 از حضرت عباسی از ده تن پیش کسی را بجانب عین و شمس
 از طرفیای ربوبه کور در دلو نند که ما شنیدیم که رسول
 انقوشم کرد

و محو که میگویند مولا و نعم مولا اللهم وال محمد
 و عا فرجه داده و زید بن لقم میگوید از حضرت زرار غیری
 نیز به کتات شهادت نمود و در آن روز ناسنا شد و از کور
 و پیکان شسته طلب توبه و استغفار میکرد و میگوید که
 و میگفت من آنچه کرده ام خورده سوخته شربت و لام
 مستقر از خاضع است در کتب و سایر النبوة
 آورده است که روزی امیر المومنان در حله از کوفی
 و خیر رسیده آن با کثرت و است گفت آن حضرت
 گفت دروغ گوئی که ترا دعای به خواهم گو گفت میگویم
 و فقه که دروغ گفت و کور خواهر شد گفت نمفتنه ام

نخواهد شد در میان مکه و بهر دو حکم ما سازد و پیش
 گرفته از جای بردنش بردند و کور را در سه با کور باقی
 حجب که در ایضا از جمله آنچه محکف الفقه
 ذکر نموده است که روزی امیر مؤمنان صلوات الله علیه
 بر منبر میگفت انا عبد الله و اخو رسول الله بعد خیر الله
 علیه گفت من لا یحسن ان یقول انا عبد الله
 و اخو رسول الله یعنی کعبیت که او را شایسته نباید که بگوید
 من عبد الله و اخو رسول الله ام از جای برنگزاشته بود
 که محبط شد بموضع صریح گرفتار شده و کلمه بزرگوار
 میزد و هدایت میگفت با کوشش اگر گرفته از مسجد برین
 کشیدند

۷۶
 کشیدند و یک از خوش نشینان میگویند گفت و الله تا روز
 در کز این موضع اشت و اجداد او کسری در مرض نهفته
 است و چون رسیده که این روز فرزند کسری میگفت
 ریشتم میوزد و ایضا در کتاب مذکور است
 که از حضرت امام برای غار به خطاب نموده فرمود
 که یار اقیقت این است و انت حق و لا تنقض غیر الله
 بر او نمیدخواهد شد فرزند من و نور و غیره و کلام
 حسین ۴ و تودر انوقت از زنده خواهد بود و مدد و معاون
 او خواهد بود و پیمان خواهد شد و کلام خواهد شد
 و منعم الله علیه و کلام الله آن علقه و کلام آن با توفیق
 زنده بود و روزی گفت ۴ قدر این است و لم انصر

روست میگفت ایرادش که حکایت خرد و غریب را در
مردم داخل رند هست و بسیار میکشود و فایده ندارد
ع تو فوق رفیق است و صفت دور و راه است
مسعود است که جنبه ایرادش این است که هر کوفه
مکمل است با یکدیگر یعنی نوشته شده است که
بار آنها تخلص را بیان مسطک کولنه که رحم بر این
و در روزی که فرموده از قید نقیب بریان
ما نخب جان لغه آنکه تولد من و با هم کوفه رسید
و خبر رسید و این ذکر نموده که روزی گفت که هر که
بانت صد خواب دید که من یا رسول الله چه گفت و
خفته است که از امت تو برخیزد فرمود که بر این

بعد از آن

بعد از آن باندک مدتی رحلت فرمود و ایضا در همان
مذکور است که روزی از روزهای حرم صفی فرمود
که یا ابی‌سلاحه غیر از ابو مسلم کجا می‌روی حنفیه نصر الله عنه
گفت یا اباه و صفی آخری است گفت از فرزندان
مراد من ابو مسلم خوانا است معنوی صاحب بیست
که از جانب شرق بار ایاست سپاه پیروز خواهد آمد و در
راه خدا می‌رود خواهد نمود و در کونان رخصت مانجد و بدهد
تمام از او بطور خواهد رسید و بسیار لذت از چشم او بکمال
خود خواهد فرستاد خوش حالی کنه بدر موفق است
و ابو عظیم بنه و ایضا در خواهد النبوه مظهر است
که روزی در حرم از اصحاب امیر المومنین علیه و السلام می‌فرمود

با معاویه حضرت امیر المومنین برکنار در میان فرود آمد نگاه
مردی آمد گفت ای امیر المومنین جواب بده
گفت فرستاده بنی حنیف ام صاحب این دیویش را که
بدر که در آن نفوذ کرده گفت نفوذ ما که است که از صبا
عسیر امیر است یکدایر داده اند اگر فرزند ما را و اگر کوچه
بخوانم فرقه که بخوان شروع بخوانند آن که بعد از
لغت رسول و او در وقت اثبات در مذکور بود که روزی
که برکنار این دریا مردی با تو فکته باشد از این
در دین و در قرابت دنیا در نظر او قرار گرفته باشد
و گفته شدن در راه خدا بنزد او و ستر از همه چیز با
مخافه محفل در راه گفته شدن از همه چیز با
خواهد بود

۷۸
خواهد بود بعد از خواندن آن صفحه از عمر گفت حضرت امیر
مبعوث شد منجی با و این آوردیم تا امروز از خطای
که تو از آن فرود آمدی احاطه میجویم که تا زنده باشیم
از خدمت خود میمانیم حضرت امیر اگر سیه فرقه که حد
مران خدمت رسو که من نفوذ از فراموشی نبوده ام و در
کتاب بخت ایا غنوده بخیه غنا امر غنوده که انیز و با غنوه
لکنا در دور وقت طام و در هر طلبید و آن سواد غنوده
آن حضرت که تا در لیل الهی ریش خفت کارش تهاش
و آن حضرت که در سواد که در قرا و در آمده فرقه که انیز و در
اهمیت با بخت شفا از خوش حال آن سید غیب که تو
کوچه و غنوه از نا بخت از غنوه در کتاب مقوم است

که این عباسی فرزند عتبه رویت نموده که چون رسول خدا
در حدیبیه متوجه مکه شدند در حجه آب کم کرده
تشنه بر آب شکر غلبه بکند و فرمود یار لعلش بلند شد
از آب بیخ فروشانند از آب بنور رسول الله صاف شود
که بنزدیک فغان که در خندان مراد چه جایست کمیت
از آنجا که به سبوع فرشته مشکها را بر آب کیده بسیار در دل
قد است کرده گفت که من بروم صفای و پیاده بسیار
مشکها برداشته روان شده اند چون میان آن درختان
رسیدند آتشها فله کشید صدایا را بهیب هم رسیده خود
بر آن حج غلبه کرده برگشتند و صورت صاف باز گفتند
رسول خدا ص فرمود آنجا بهتر از جنبانند اگر میفرستند
با ما بنده

با که بخت کمیت که برود و نرسد و من اورا بهشت خاصه بنویسم
و دیگر بخوارسته با آن حاجت متوجه شد و حد قدرش فرست
صدایا بیشتر شد و با بیمه آتش افروخته کردید و عدد آن
به هم رسیده ترس بر یاران غلبه کرده بپناه رسیدند و برگشتند
و دیگر از آن نیز ترسانیدند با بیمه نیز بجهت شجاعت و برد
مشور بودند بایران اول رفیق شدند رفتند و عتبه پادشاه
رفتند و در سمرقند و تها بر آب شکر کیده اول بهشت ده
نموده بر تشنگی از شرشده فرار برقرار سوچ نهید و کلبه
رسول الله رسیده نقد رجه دیده بودند عتبه از امیر المومنان ع
طلب فرمود که برود و مرد را از رحمت تشنگی خوار کرده سکه این
را که گوید که من در چهار نوبت مراد بخدمت رسول الله ص فرستادم
آن درختان رسیده آن صفتها با خوف بایران ملاک فرمود

گفت قدم بر قدم فر نهاده بطراف و چون بکوه می رسید
 در غرر میخواید که معیش منیت شعر پناه می بخت
 فردی که دوست خالی جگر داشت و از غرض سما زرد و
 در آتش می سوزید زدیگران نه رسد ز صوت باز صد
 تا بکار چاه رسید و دلو بوی چاه فروخته خنجرش بر کوه دلو
 بریده چاه انداختند خطی به راه گمان گفت که کیت برود
 و دلو سو بیاورد یاران گفتند یا بیکس از ما یار از اوقات
 برگشتن ازین کوه نیست پس دیدیم در فریاد بر کوه و استوار
 کرده گفت در چه بنویس و بنویسید بکوه و اندیشه بخود
 سوزند و سوزی چاه فرو رفته آواز را بر کرده و خندید
 قهقهه میخوش می رسید و صدای گویا حلقه های کس سو
 گرفته و نفسها در کوه پیچیده و خفا شده به سینه می رسید
 ناکاه صدای

ناکاه صدای فتاد و غم در چاه میخوش می رسید و بهر کت ایستاد
 کردیم و دلهای بر کوه نهادیم نه صبر بر ماندن ما بجز و نه طاق
 برگشتن ناکاه آواز افتد اکبر امیر المومنین بنیدیم و صدای
 او می شد و آواز را گذر بیایند آلمان و صدای خنده
 بهایها که به تب می یافت و آواز داد که بسیار فرود
 رسید و دلو را برانست و با یک دلو که از کوه می رسید
 دلو پر میکرد و می کشیدیم تا که کس سیرار نشد و مشک
 را برگشت و از چاه بر آمده هر یک از ما یک مشک
 و آن حضرت را مشک و خوشی مبارک برداشته روانه شدیم
 چنانچه همان درختان رسیدیم از سر زان آواز آن صفا نماند
 چند متر رسول الله صریح که چنان شد به به نظر کردم و درین

تجهه نمودند بعد از آن که کسر میرفت و در آن وقت حضرت
رسالت است که علیه فرمودند که جنبر برادر آن جنبر بود که در
صفاد مرده بدست کشیده شد میخواست تهافت نکند
او نیز کشیده شده و شسته او از مسلمانان منقطع گشت
و از جمله خوارج عادی که از آن حضرت بطور کینه کینه
است و موافق و مخالف اتفاق است چنانکه در
شواهد النبوه هم مذکور است و گفته بر دایات صحیح
نابستند که در کار با رعایت در کار جرات
میکنند نه تا آن بار دیگر سو بکار که او در ختم قرآن
عزیز میفرمود و دیگر طر ارض است که مکر از آن حضرت
صدور یافته از جمله کینه است که مسلمانان را برضای حق عینه
دهد ماینه میبود چون زود استقامت و در صورت کینه
اخذ گشته

۸۹
احد است که حضرت زودان نام در خدمت او میرفت و در وقت حضرت
بر بالین مسلمان نشسته بود و بر سینه که پیکان مرگ برکت
عقل و عمل و گفتند و در خدمت او که خواهد شد فرمود که آن کس
که رسول خدا را در خدمت نموده زودان گفت پیکان تو در بدن
و او در مدینه چون رکت این فعل تو انداخته مسلمان گفت
حضرت روح از بدن من مفارقت نماید هنوز تو در خدمت خود ایستاده
باش که آن حضرت علیه السلام فرمود بر سلام کن و در خدمت فرمایند
کن زودان گوید چنانکه مسلمان بگوهر است از بدست رسیدم و ختم
بجا و بر سر پیوستم و دیدم که امیر المومنین حضرت علی علیه السلام
دیدم که کار از او در مسلمان برداشت و مسلمان تسبیح کرد و آن
حضرت فرمود که بر صبا یا عجب الله اذ القى رسول الله
مار است من را صبا بر مسلمان چون کینه است رسول صبری

آنکه ایجاب و بعد از آن فرمودند عرض خواهر داشت و چنانچه
 سلطان کشیده متوجه فرض و سنت او شده و سلطان را در حق کرده
 باز نماز ظهر را در مدینه طایفه را در فرمود و این شهر را کتب
 در مناقب خود آورده که زاده آن گفت در وقت نماز کعبه
 آن حضرت بر سلمان دیدم که مرد دیگر پید شدند و آن
 حضرت در نماز تکبیر بسیار بلند گفت و چون بسبب رسیدم
 فرمود که از آن و کی حضرت بعد و یکا جعفر طیار برادر دم و با هر یک
 صغیر از هم می خواند و در هر صغیر هزار هزار ملائکه می خواندند
 بعد از آن که بر سلمان رضی الله عنه نماز کند از نزد درستی حجاب
 این حکایت را با بنی قریظ نقل نمود که امیر المومنان علی
 صبح در مدینه بمسجد رسول که صو آید و فرمود که هر کس بر سر
 خدا را بخواب دیدم و مرا وصیت نمود تعبیل و گفت نماز
 بر سلمان فایز و الحاکم بعد این میروم که بوضیعت آن حضرت
 علی بن ابی طالب

۸۲
 علی بن ابی طالب و بعد از آن مردمان که حاضر بودند تا بیرون مدینه رفتند
 کردند و ایشان را احوال نموده و در هر شهر و چون مردم نماز ظهر
 آن حضرت را در مسجد مدینه دیدند فرمود که بر سلمان نماز کنم
 و او را در حق نموده ام آمده ام و اکثر از حضرت را صدق قول
 آن حضرت نکردند و آن امر را حاکم مشیر و ندان آنکه بعد از مدینه
 مکتوب از حاکم رسید که فلان روز سلمان حجت را کرد و حاکم
 و او را با حاکم شده و مکتوب غل و غل و نماز او شده از ما
 غایب گشت و چون تاریخ مکتوب رسید خط نموده و آن روز
 بعد و عیادت را با دو تهنیت مجسمان و مزین حاکم
 و منافق گشت و اینم و از جمله عیادت آن حضرت
 آنکه حاکم آن روز در دست داد و خبر نمائند در دست

آنحضرت نیز زم می گفت و در قصه خالد و لید شمر از آن
 کوشش ز داهریان باشد و دیگر از معجزات معنویان
 حضرت علیه السلام آنکه چنانکه حضرت قادر چون بر پیغمبر خود
 موسی بن عمران صفت نهاده بود پس بیکه عصا در دست او
 از ده منبشه آنحضرت نیز باین موهبت عظیم فرمود
 و از سیر خلق الله بآن مفتخر و ممتاز چنانکه در کتاب خدای
 و جرایع از مسلمانان و غیره نقل کرده که گفت باین
 رسانیدند که عذر بن خطیب سیدنا تراب بر یاد میکند و در وقت
 آنحضرت هم که عیال از باغها سر میبرد و بکعبه اتفاق
 در جواب حرف میاد بانه گفت ای آنحضرت که در دست
 مبارک داشت بر زمین انداخته دیدم که آن همان از دکان
 بکشته شد

بکشته شد بزرگ و دکان باز کرده رو بجنبه کرده که او را
 فرود برد و بکعبه و در اطراف در آمده فریاد بر آورده
 که الله الله یا ابوالحسن لا عدت بعدا یعنی از بر خدا بقا
 و پیوستن از ابوالحسن را امیر المومنین توبه کردم که بعد از این خیال
 نکنم و چنان گویم و خود در سینه آنحضرت در آورده و فریاد
 مینمود و فریاد میکرد ای آنحضرت دست دراز کرده خلق
 از دکان گرفت و دیدم که همان همان در دست خود و
 بر آن و از آن بانه فریاد و حوالب و در آمد طلب
 فرمود و گفت بروند و بگو آن تا ما که کسب از جانب
 مشرق آوردند بر زمین آن و بر اصل آن قسمت کنند
 که ما سبابت چنانکه یکس و علم باو نیست نزد او آوردند

در خاطر دارد که بیکسوی آن نشسته بکنند سلمان گوید نزد
رفتم و پیغام رسانیدم و گفتم بکس از آنکه در میان
راو کور باشد باین صفت کن گفت ای سلمان
صفت و از کجای علم آن را بگوید گفتم مگر در خبر گفت
گفت ای سلمان منم بر تو مهربانم و از وجود او با
پیوند که او از جمله سعادست گفتم از خبر گفت
به شناخته او و ارادت که از نبوت است و علمش
علم لدنی است و فواید از علوم که سر در ربابه است
که تو دیده و شنیده پس خبر از آن کسی که گفت بکرد
و بگوید که عمر میگوید یغنا و طعن نفیر شنیدم و فواید
در خبر فرمای

۸۴
در خبر فرمای آن که چون بگفت آن حضرت آن مردم فرمود که
میان خود او گذشت باین که گفتم یا حضرت یغنا که تو
و از آن تر از من در آن خبر از من و در آن که گذشت است میان
و او پس به تفاد و گفتگو باین فرموده گفت ترک
از ده تا حکام مردن از دل آن مردن غیر خود سخنان
را از سم آن از ده میگوید و در صبح آن روز میان
صفت بخود و در خبر از حضرت بود در آن صفت که
و از جمله معجزات آن حضرت آنکه بآن جمیع حیوانات
را می شناسد و می فهمد و جمیع وحوش و طيور و مسموم
رو بگویند چنانکه در حکایت است که آن حضرت چنانکه بیدار
در خطایع الالهة نوشته است که در عهد خلقت علیهم

بزبان نیاورده ام و عمر او را از پیش رانده فرمود که این دفع
 کو سو پرند گشاید عیال کوید در آنجه تر میرقی و در طایق
 بر دم شبی فرموده گفت منی تو بگفتم که غنای خایب
 و خاسر بر یکدو دو کن مرد دلدار غنوده گفت بآن موضع
 برد و بگوید مرا فرستاده و این دعا بخوان که اللهم انی
 اتوجه الیک ببیتک نبی الرحمة و اهل بیتک
 احسنهم علی علم علی العالمین اللهم ذلی صعوبتها
 و الکفی شرها فانک الکافی المعافی الغالب القاهر
 و آن مرد متوجه مکان نشسته و دیگری میگوید که آمد
 شتران هر دو شتر و مبلغ زر از گزرا به آنها خدمت حضرت
 آورده گفت یا امیر المؤمنین منست نه بر منی بقبول این مبلغ
 که بر صدق تو یافتم حضرت فرمود قبول انکم و بتوبت کنید
 او را بیک

۸۶
 او را بیک میان او و شتران گذارسته به بیان خود فرو گفت بخدا
 گویند که کویا که هر چه فرستد چون آن دعا خواندم
 و نام مبارک آن حضرت بر دم بکلیک میدیدند و نور از آن
 میشتند و فرزان میپردند و خنجر بر کویا میان میزدند
 که در آنجا وجود را نبیند و بدو آن حضرت از قرض و طلب
 خلاص یافته و مبلغ نیز در دست دارم و دعا گفت و فرستادند
 سالیکان را که میگردید و بسیار از آن شتران میبردند و
 آن حضرت فرمود که هر که بخواهد جانب هر دو علیه یا الله صعوبتها
 رود و یا کار او مشکلا رخ نماید یا بنده او تسکین شود بگوید
 که البته حق تو را آن سفار بر او رسان میدادند حق شتر

گفتند که است بر او است که کند است بر او است
 و در خبر است که احوال شخصی بود بر سینه اند و آن نیز بر باری
 حسد و بغضها شد و اینها از مودت الهی که نسبت بآن
 حضرت مکرر واقع شده که چنانکه ملائکه گرام در روز
 به رب عبد رسول خدا آمده در دفع کفار معانفت لشکر اسلام
 نمودند از حضرت رسول لشکر او را نیز امداد مینموده اند و در کتاب
 تواریخ مخصوصا در کتاب خواریج از عهد ائمه غوره و همچنین
 نقد عروه که گفت در روز حجب مهر در خدمت امیر المومنان
 نشسته بود که مهر از لشکر او آمده گفتند یا لشکر عظیم
 پیشتر میکنند و بر ما تیر ناوک میزنند از اندک آن حضرت
 فرمود ما نیز متوجه دفع ایشان سویم جواب بدو و بعد از آنکه
 عاقل دیگر

جعفر دیگر آمده و حاجت فرستاده خود فرمود که من بخیر
 من قوم یا من با الصلوات لم تستزل بعد الملائکه که نسبت
 که عذر مرا بخوانم از قوم که مرا امر میکنند بحد و قتل یا بکتمان
 و حال آنکه هنوز ملائکه مبد و ما از آسمان نازل نشده اند و اعتراف
 بر این نموده است بگو که با هر ضربه در نهایت خوب بود از پس ما
 که در باره روزی از ره جاده که حجاب افی کویم و آن حضرت
 ستر الهی بر سر نهاده زره صلبیده پوشیده و متوجه دشمنان
 و بانه که زلفش کویم چنانکه هیچ خشم در ربانند و فرمودی
 ندیدم که در هیچ عویا شده بپند و الهی رب العالمین و اینها
 از جمله کلمات آن حضرت و حکمت الهی در باره اداکنه
 متوجه جمیع امراض و لجاج را در مطیع او ساخته بود و او را

حوکت نمیدانم آن بزرگوار را هر منظری که چنانکه مهور است
 که خارج را بدیدار میفرمود و میفرمود که بزرگوار حضرت بر دندون حکم
 که بپای تو آن خارج گفت لا عدول فی حق من غیر ذلک بعد
 حکم نکرد امیر گفت شرف یا عدول الله فی اهل خارج بود
 که شده رخنه که بپای تو رفت و آن ملعون آنست
 و جمع میکند و بکشد از چشمش میفرماید باز آنحضرت میفرمود
 لب که چنانچه و خارج را در آنست که بپای تو رفت
 بزرگوار بدیدار میفرمود که بپای تو رفت
 درگاه الهی میفرمود است که بعضی حکم بپای تو رفت
 بکشد آنحضرت میفرمود که بپای تو رفت
 بکشد آنحضرت

۸۹
 بکشد آنحضرت و بپای تو رفت که بپای تو رفت
 شد بکشد آنحضرت بکشد آنحضرت بکشد آنحضرت
 میفرمود که بپای تو رفت و بکشد آنحضرت
 فناء آنست که بپای تو رفت و بکشد آنحضرت
 و در حضرت سلیمان علیه السلام بود که بپای تو رفت
 بکشد آنحضرت و بپای تو رفت و بکشد آنحضرت
 محبب از آن بپای تو رفت که قال الذی علم من الکتاب
 انا آتیک به قبل ان یولد الیک طم فک و بکشد آنحضرت
 و در بکشد آنحضرت بکشد آنحضرت بکشد آنحضرت
 و صدق قول آنحضرت میفرمود و بکشد آنحضرت
 خورنده از جمله بپای تو رفت و بکشد آنحضرت

مکنه و محی از رنج مکنه نیست و بنعمه که کنان انجا از غید سواد
و سعاد که از علم جا که حضرت نداشته باشد و در انجوی
نمهند و بنابر خود نمند خضایه در کتب حدیث و خصوصاً در کتاب
خرایج السند صحیح از محمد بن یحیی بن عقیل بن عوفه که او گفت خدمت
لام امام جعفر صادق علیه السلام رفتم چون شستم خبر آوردند که حضرت از
مردم چایی برداشت فرمود که بطلبند چون در خدمت رسیدند
لام امام از در رسید که مگر تو مردم را بر تو را می شناسند گفت با
ار رسید و ملازم حضرت رسید که ما را چه می شناسند و از کجا
علم کجا می پدید کرده اند مرد گفت از فرزند رسول خدا در
شهر ما در خدمت است که در تمام روزان در خدمت در روزی
و با با امام

محبوبان که می رسد و شکوفه می کند بر کجا که در اول روز می کند
باشد که لاله لاله که و در کجا که آخر روز ظاهر می شود و می شود
که بنصفه رسول که و ما را از ان که و از ان در خدمت علم کجا
رسول الله و فرزند ان را و علم امام بهر شیوه کجا
وستان و سیان که بسیارند و مرا از روی با بوی کجا
آورده و زرتا نید است که حضرت آنکه خضایه ابراهیم
در خلوت تیان که در امر گشت و اندیشه است میر
انحضرت نیز در ایام صبا بهای منقول بعد خضایه که و است
و در کتب حدیث مذکور که روز ابو طالب رضی الله عنه
بنا طه نبی که گفت در وقت که از حضرت جعفر علیه السلام
رجا بنتر می رسد و منتر می رسد که که بر فرزند برین و

شوند و صد و هزار و در کسب پس فاطمه رضی الله عنهما گفت یا ابا
منه تر از چیز عجیب تر ازین خبر میدهم در وقت که در کتب من
چون زیارت خانه میرقم یا از ملک را که بر در آنجا منسوب
به میکشد شتم با آنکه من اراده زیارت تباران نداختم و در پا
بر شکم من بخور قایم میگردد و زور میزد که مرا از خفیه تباران دور
سخت و دور مرا از تو یک میکشاید و خدا عالم است که من غرض
زیارت خانه و طواف محراب حق تو حافظ است تو حاضر از کار
قرین من جسد الله که در جلد تائید است انحضرت الله
پیغمبر خدا من خدایه در میان توفیق هر علم که در وقت با تعلیم
در حجه با تعلیم نموده بودم که در روز عادت کن که از کار
قیامت بطور خواهد بود و ظاهر است چنانکه در کتاب
خواجگار

خواجگار از روات نقات از حسی بن علی بن زید بن اسحق بن عبد الله
حجفی بن ابا طالب نقل کرده که گفت امیر المؤمنین فرمود که کول
خدا مرا امر نمود که بعد از وفات من وقت جنگ است از آن
جاده با و در میان ده چون فایع نور که را حاضر باشد
از خانه بیرون کند و در سوختن بر دهن من گذارد و از من سوال کند
از آنچه خواهد شد تا روز قیامت و من چنان گویم هیچ
حق و باطنیت که تا روز قیامت در ظهور یابد
و مرا علم بآن نباشد و در روایت دیگر آنکه حضرت
رسالت شایسته فرمود که چنانچه غسل دهم و وضو و کفن و
مرزبان و دوست خود بودم من نه در زنده بودم و
پیر سر که ترا خبر خواهد داد و از آنچه تا روز قیامت خواهد شد

و فریاد کردم را در کوچه بعد از آن گاه بود که از خیمه فریاد
 و گفتن از جمله آن خیمه ها است که بعد از موت بر او افتاد
 مرا آن تعلیم داده بود در رویت دیگر هیچ که فریاد کرد
 مرا بگریه و نشان و سوال کن از وجه خواب که بیدار است
 که سوال نخواهد کرد از هیچ چیز مگر آنکه جواب نخواهد گفت
 ترا در رویت آنکه چون از غسل فریاد تو و گفتن تو
 گوشه خود را بر دهن من کند در وجه و آن که نزد آن برسی
 و فریاد کنی کردم و خبر دلم را از آنکه تا روز قیامت خواهد
 و این حدیث بود بعینه بهمان مضمون از امامین و امامان
 امام محمد باقر و امام جعفر علیهما السلام نیز نقل نموده اند و از جمله
 هر یک با حق تعالی نسبت بآن حضرت آنکه پیغمبران و
 ظاهر است

ظاهر است نه و با وصیبت در آنکه و از آن که در آن
 میگردد و صورت مرده خفا که در آن صفای در آن
 بصیرت در حیات یک از ثقات نقل کرده که گفت
 بعد از آنکه امیر المومنین از قم میفرستاد و خوشنویس
 بسیار دیدیم که با او در گفتگو بود تا او نشسته بود بیک منقش
 چون از آن شخص برخواست و دعا کرده بر من رفت گفتیم یا
 امیر المومنین این شخص که بود که ما را از صحبت شما محروم
 و تا او حاضر بود بکس مشغول نشد فرمود که این پویش من
 بود که وصی موسی بن عمران علیه السلام و این از صفای از امام جعفر
 نقل نموده که فرمود چون امیر المومنین از شهر فرات میفرستاد
 متوجه صفای شد از طرف کوه پیش من من میفرستاد با آن

ملاقات نموده پیر خند گفت و بتمام خواب باز گشت و درین
 فضال از جمیع ثقات نظر کرده که روزی از حضرت در حضور
 خانه بود چون برابر کن یا نا رسید اقامت علیه السلام بر و سلام
 و چون بجهت رسید نوع شمر بر و سلام نمود و در آن وقت
 که در رویدیدم قدحی را میبندید و گفتم و چون رسیدم
 فذل بود خدا که در کتاب خراج از آن حضرت
 نظر نموده که گفت روزی از امیر المومنین بابا بکر علیه السلام
 نموده گفت ایامید از ما فراموش نشد که روزی
 ترا امر کرده بود که بامیر المومنین چون من اقرار کنی و باین
 بر من سلام کن و تابع من شوی ابو بکر گفت اگر دیگر را در آن
 میگوید حکم منی منتر که میان من و تو حکم کند من بقیه از آن
 همیشه از آن

۹۳
 همیشه از آن حضرت فرمود که آن را نمیگویم اگر رسول خدا
 باشد و من خواهم بگویم گفت رسول الله را چون تو این را دیدی فرمود
 که بپا مسجد قبا برویم و چون مسجد رسیدند دیدند که رسول
 الله را انداخته در محراب نشسته است چون آن را دیدم و چشم
 برایشان نهادم فرمود که اگر با بکر من ترا امر نموده ام که
 منی گفت که من و او را تابع باین گفت با رسول الله
 بد کرده ام بعد از این سرطاک که منی گفت که بگویم
 بگشتم و سر خطا بر سر راه دیده بود و گفتم با و تقاضا
 عمر با و گفت تو سخن بر ما هم فراموش کن و این را
 از این تعبید میداد و چند آن و گویا که در آن
 ندیده انگاشت و منی او را نشنیده باز بر سر راه فرستاد

باد و بجزید و این حکایت ۹۰ از معاویه این عاقل و سدید نقل
 کرده اند که با بکر بن محمد بن امیر المؤمنین رفت و گفت فرم از
 رسول خدا بعد از روز غدیر خم در بار تو نشیندم و اگر در
 رسول ترا امیر المؤمنین میگفتند و من هم میگفتم و خبر دارم که رسول
 را و ضرورت و خلیفه در اوست و زان خواستند که او را
 بر پشت خود خلیفه خوانند به و جانی نمیگفته نشیندم
 لهذا من بر کتب این در شدم و مرا کنایه و تقصیر است
 امیرم باد و گفت اگر من رسول خدا را بنمایم تا در غدیر خم
 بشنود و زندگیش به از غایت بزداید اقرار خواهد نمود
 یا نه گفت اگر من پیغمبر بنمایم و از وی بگویم که من
 میکنم و دیگر نمیگفتند فرمود پس از آن زمان فارغ نوی
 بنزد من

بنزد من آید تا بگوید و انکم و با بکر بعد از آن زمان آمد با او
 قیام کردند و رسول بود و قیام کردند و دیدند و بهتر گشت با و
 خطیب بخود فرمود که یا با بکر و شبت مولای من و علیت
 محبت و هو کلبس النبوة لا تحق غیره لانه صیر و شدت بر ک
 و گفت تا قلته که تعزیت بنما که و خطیب فازل
 هذا السر به انک شریک بغیر حق است من اجله و الا
 فمعدک الله و غیر از این با بکر علیه السلام بر مولای خود کردی
 و بکار و شتر و حیوان که آن کلبس است و پیغمبر و علی
 سرور آن نیست و چون در صفت مستحق آن
 مقام مکان است حکم من و فرمود مراد پس سرانده است
 و خلاف گفته من کرد و خوب است از غضب الهی

مکر و دیر و دین بر این که بغیر حق و سید که تو از این است
 و قیامت آید از او که کج کفتم لشکر و عده گاه تو دانی
 دوزخ و مقام تو قهر جهم و با بکر مطرب شده از سید بر آید
 عازم آنکه خدای عز و جل را با میر المؤمنین تسلیم نماید و حضرت
 امیر بجا نه آمده آنچه گفته شد بجا نرفت که و سلمان گفت ای امیر
 بر حق و بار خدای عز و جل و حضرت امیر فرمود باز بگو که با دشمن
 بگوید و او مانع نشده بود که او شغل خود و بعد از آن
 فرمود که لایق آنکه از آن ذاکت بد اخبر بود تا بغیر میکنند که حضرت
 که تا بغیر از این بود که فرمودند که و چون عمر از ابابکر با جوار کشید
 گفت ما صنف را یک و از خوف فلک ما تعلم ان ما انت
 فيه انت من بعض الشرايين ابابکر که انت سحر که کفتم
 ما انت علیه بغیر صنف سواد و بجا ترسند و بادل صنف

نویسند

نویسند که آنچه در نیات بخاطر آورده و از دوزخ نکست
 از سحر نیز باشد زنها که بغیر فکر می کند و خود بشیر و حکومت
 زردست مد و در آن کتاب گفته که جبر از رویان نقش صحیح
 این حکایت را از حضرت صادق نقل کرد و از دوزخ و ضایع
 امیر المؤمنین بغیر از امیر و با این صحبت می شد بعد از آنکه
 دنیا و هوا و عفو را بر که میخواست می نمود و در میان خود بدیدار
 مرید صحبت و بدیدار و عفو در کتاب بن کور از الامام محمد باقر
 نقل کرد که جبر نیست لام هم حرمی آمده گفتند این کول از
 چیزی را عفو که نفس است مرید باشد ما را خبر برینا فرمود که اگر
 از آن قسطنطین سنی ایمان آید بکشد با عفو که ایمان بریم
 فرمود که امیر المؤمنین با او که سنی می شناسید بکشد با عفو که

را دیده ایم و بخت بد را رسیده پس برده که بر در حرم تو که بر در آن
نشسته بودند از جا برداشت و بجنبش با التماس همه را بکشتند
بند او را از امیر المؤمنین و شهید آنکس ایمنه و از نه کان کلان برین
شماره آنکس بغیر بخند قسم است که این امیر المؤمنین است و درین
سختی منیت و کوار می دیدم که تو پیر او را و آنحضرت نیز ازین
قسم کرامت معجزات باطله است و پس رجوع دیگر از ثقات
نظر کرده اند که بعد از آنکه امیر المؤمنین از دنیا فرست و مدتی
برآمد روزی در خدمت آنحضرت می گردیدم و آنحضرت می گردیدم و اظهار
اشتیاق بریدن او می گردیدم فرمود که من بعد از من می آید و سو
پرسیدم که قطع حکومت منیو که از گذشته و مدت بر آن
است برده بود که بر در خانه بود و بر درخت و از آن
دیدیم بهتر می شود و می آید که او را در حال حیات دیدیم

در آن روز از جهت آن که این که با او آمده و شش نفر و کجاست
 عبرت دیگر است و در دنیا هم بقول آنها مبتلا میگرداند و حکایت
 عجیب و قصه غریب در این باب در کتب اجماع و تواتر
 مذکور و تکرار است و در این کتاب حکایتی که در کتب شیعه
 و سنی نیست و اگر چه قدرت تمام دارد و گفتار شایسته
 مرویست که در آن گفت نبرد در میان ائمه و فرقه علمای فقه
 همه حاضر بودند و از هر خطی که باشد گفت که یا بنی حنیفه
 در دنیا میرا میرا میگویند از روایت ثقات میگویند که
 گفت یا امیر ^{المؤمنین} از با ائمه است پس از آنکه بنی
 اثنی عشر گفتند که گفت تو حدیث در فضیلت
 ائمه را روایت میکنی گفت از از ائمه و از ائمه است پس از آن
 روایت شد که بنی حنیفه

۹۷
 روایت فرمود بنی حنیفه کرده فرمود که تو بگو گفت از تو که
 تو خانیقم فرمود که این با تو و اعلام کنی گفت باز کرده
 از آن رسد و من آن را پس متوجه فرماید رسید که از تو هم
 بنی حنیفه گفتند که بنی حنیفه را که بر آنکه بنی حنیفه گفت رفته
 کنیم از آن منتهی از آنکه در آن گفت من فضیلتی که گفت
 کرده ام و عیبت تو به و استغفار رسد از علم و نقد بر او دارد
 عیبت کنی پس در جمیع کتبها هست که التماس اعلام کن
 منزه گفت بنی حنیفه که بنی حنیفه در دمشق مرا اعلام
 منزه که در دمشق خطیب است بنی حنیفه و بنی حنیفه که در
 منع من منزه بنی حنیفه و در باب احکام است با و تو هم که در
 بنی حنیفه فرمود بنی حنیفه حاضر شد از و هم که تو هم که در
 گفت با احدی و در دمشق ادکته شد و از و بنی حنیفه

او خواهر کو گفت منم که ای در درگهت با من خدا را می
 تو که بزرگوار را عقیقت تمام کن گفت در حق خوار می
 فرمودم تو را در این خور من صد تا زیانه زدند و در حجره کردند
 مقصد آنکه خدا را عقیقت کنی و او در اندیشه بود که آیا او
 حقیقت کند چون جواب رفتم دیدم در آن سرسماں کشیده
 و رسول خدا و میراثی و جبرئیل و نازل شدند و جبرئیل
 جبرئیل را ندا جبرئیل گفت جام بیا باده و بیعیان او
 ندا کن جام بیا باده داده باز گفت بیعیان آید
 پس خلق بسیار آمدند و از علما و مشایخ و منجمان که
 در یک سو مرتب شده بودند و عموندان جام باده
 آید و او پس بجای و در آن غفقه و مشقه را بسیار چو آن گرفت
 و رسول الله از این خبر و غیر آن که در امر او کشامید هر دو آید

۱۳۷۷
 این می بیند و اطاعت او میماند پس گفت که دستگیر شد
 نواز که و ملک طرب خطیم کشنده و سهرمنم و بانوح و کشنی
 بجم من آنم که ناله اصلا را با کوم و آتش غرور و قصه ای
 افر و ختم و در قهر مجر من کفم و قوم فرعون و باتش من اندم
 و کوسه ربه که از غنیر بر من ختم و از ده بر سر زکریا
 کجسته من نهاند و ابر بر را بنیدر بخرا با کعبه منم و در روز
 بدر حنی حکم من شک جمع شد نه که با کعبه و اصحابش قال
 کنند و اصحاب مغیره و من در صفیه نه صاعده و صبیح
 و صبح عایشه و در روز عوب صبر من بر دستم نمانی
 و قاطی و عاریتی بقوت من بر تضرع غوغ و کردند لقب
 من ابو مرث و نام من ابلیس مندر یک عالمی و عشت

از علی بن محمد

نجاست خلقان در روز دین منم کس گفت ترا کجا می رانند
 قسم بیسم که مرا از نماز کنز بجا که موجب قهر بر کاه
 الهی باشد و مرا در جوارش زان ابد لودن گفت
 باید که از دنیا بکفاف قناعت کنی و از بر آفرین به از
 حشر این کمال و دشمن دشمنان او را و تو نشد
 ندان که من در رفت آسمان عباد خدا که هم خوف زین
 مصیبت او در زیدم کجا که هیچ ملک مقرب و هیچ نبی
 ندیدم که بدتر او تو شد بخونید و محبت او امیدوار باشد
 که شخصی گوید که این سخن بگفت و از نظر غایب شد و فرمود
 لا اله الا الله ما جوار الله خودم که خدایت فرمود
 که آن ملعون برب نه و کفر بقلب غیر آن ملعون بربان
 ایمان اظهار

ایمان اظهار کرده اما بدل که فرست و یک از صلی حج که گشت
 در دست علیهم السلام آمدند میگردد و خدا را از هوادار و
 ایشان میبایست نفر میگردد که هم در فغان خبریه و فغان
 و در بر در سحر دیدم که من بایست و میگفت شفعو
 شفیع الله اهل العبا وان لم یکنوا و لا فین
 شفیع البی شفیع الوکی شفیع الحسین شفیع الحسن
 شفیع الی حصن فرجیا فصلی علیها الله الی
 غیر شفیع کما من شیعی خدا تو آل عبا اند و اگر شفیع
 فرستند و اگر شفیع شفیع فغان و کما که در حق زیم
 بکسیت او شفیع قلید خست و در شفیع است از تو توان
 و خست غیر از این پس یک از آل عبا را می آورده و
 که شفیع من بر آن مهر رسول که گشت و بعد از او شفیع گشتند

و صی و او امیر المومنین علی بن ابی طالب علیه السلام
 که چندی پیش از آنکه در غرض خود از ناسخ مال
 گفته و داشت بعد از آنکه آنجا که بصورت و پاک او کوار و ده
 در قرآن مجید و آیه ها که تفسیر در آن او و فرزند آن نازل
 تحت جامع این حدیث و ناقص این حکایات از آن در
 بعد از آنهم نقل گفته که و عجایب تر آنکه خلق که مایلند
 و لشکر او میسرند و توسل با وی یونان و هند و چین و
 بنده و از و بخت و میزند و او لشکرش از امیر مومنان علی بن
 ابی طالب میترسد و توسل با وی یونان و هند و چین و
 ملک و مملو است از آنکه و ملک علیه السلام و او را واده و
 و در آن است که علی بن ابی طالب که از صفات خود
 این باب و است پسند صحیح نقل شده که پس از آنکه فرزند
 او را زنده

بر جمیع از آنکه که امیر المومنین علی بن ابی طالب علیه السلام
 بعد از آنکه بر این نژاد که تا آنکه غیر از آن فرزند
 از خردت نصیب تا آنکه که غیر از آن حق تو بود و در قوه
 و از ده هزار و بعد از آنکه در آن شکوه و کرم از آن
 و مر آن باستان و در آن شدت و در آنجا که امیر مومنان
 و در میان ملک و بر مردم و در آن شدت و کرم و در آن
 بر ملک و در آن شدت و در آنجا که در آنجا که در آن
 این نژاد که امیر مومنان علی بن ابی طالب علیه السلام
 جانب آن نژاد رسید که هند و اندک و در آنجا که در آن
 اندک و در آنجا که امیر مومنان علی بن ابی طالب علیه السلام
 و در آنجا که امیر مومنان علی بن ابی طالب علیه السلام
 و در آنجا که امیر مومنان علی بن ابی طالب علیه السلام

و از جمله بزرگان و بزرگواران که حضرت نبی زاده تو را که خدا را سپید
 رسیده و تقی و خدایا که بر علمایان نموده اند مسادات و
 برابر است و کلمات او با آدم صفتی است که از هیچ
 شخص آید و او صیای نبی همه از آنست که آن الله
 صطفی آدم و نوح و آل ابراهیم و آل عمران علیهم السلام علم
 آدم و کلمات در شان آدم نزل فیه و رسول الله
 در شان عیسی مدینه العلم و عیسی با هر کفایت و اول کلمه که آدم
 را بران کرد و تقی بود که عطا کرد و گفت اهل کلام و چون آن حضرت
 از مادر جدا شده و جدا کرد و از جمله بزرگان را اند و آدم در میان
 مکه و طایفه فلولی شد و او در میان کعبه بود که آمد و آدم
 خلیفه خدا بود و بجهت انجا عمل در الارض خلیفه و او
 خلیفه رسول بود و بجهت عیسی خلیفتی و چنانچه شریک آدم و او
 در البرزخ

۱۰۲
 و در وقت ظهور کجا و او را طایفه علیها شد و در وقت ظهور کجا و او را
 شد و از این بود که چنانچه از خلق با آدم فرستاده که و انرا با
 و در انوقت را با حضرت دادند چنانچه تمام کجا و دین و مکه را نمودند
 بهر کلام و در اول خدا آن حضرت گفت تو بمنزه کعبه کجا و در وقت ظهور
 میروی و همه را جمع و با هر کفایت بودی است و مسادات
 آن حضرت با او پس هر یک را و او را که چنانچه او را بر علم فلولی
 حضرت نصیب شد آن حضرت نیز که در علم از علم از علم فلولی
 بهشت خورد و در دین رسول میرسد و کتب و کتب و کتب
 با او می شد و فرموده علم کتب در آن آن حضرت نازل
 گشت و چنانچه او را در وضع بعضی علوم و وضع خط نیز
 آن حضرت هم وضع علم بهم و در وقت کلام و در کلام و کلام

س وارش با نوح و کعبه در آن نوح یا نوح ابراهیم
واقع شد در آن اول سلام علی آل ایس بوقوع بیست و
چند در وقت طوفان نوح که و حله و عا ذات الواح
علی صاحب سفینه بخت و رسول در آن روخته بقیه
که عجاذه منی الله و حدیث مشرکین کشتن سفینه نوح
مستغفرت و لاس و ات با ابراهیم و کعبه در آن
ارو و دنیا هم اصرار مستقیم و در آن عا و کعبه نوح
آمده و سلام علی ابراهیم و در حق ابراهیم و سلام علی آل ایس
در حق او و اولاد او و صاحب و آنه و آله و اولاد ایس
در آن ابراهیم نازل شده و در آن امیر المومنین
وصحاح المومنین نزول یافته و ابراهیم از قوم نوح
و حق از قبل او

۱۰۳
و حق از قبل او ابراهیم و نوح که و حله و عا ذات الواح
واقع شد در آن اول سلام علی آل ایس بوقوع بیست و
چند در وقت طوفان نوح که و حله و عا ذات الواح
علی صاحب سفینه بخت و رسول در آن روخته بقیه
که عجاذه منی الله و حدیث مشرکین کشتن سفینه نوح
مستغفرت و لاس و ات با ابراهیم و کعبه در آن
ارو و دنیا هم اصرار مستقیم و در آن عا و کعبه نوح
آمده و سلام علی ابراهیم و در حق ابراهیم و سلام علی آل ایس
در حق او و اولاد او و صاحب و آنه و آله و اولاد ایس
در آن ابراهیم نازل شده و در آن امیر المومنین
وصحاح المومنین نزول یافته و ابراهیم از قوم نوح
و حق از قبل او

روزی که یافت و را پیرانند که فاطمه را و پیرانند
 و کور بر کعبه سپارند و در میان ایشان نشاندند و آن
 حضرت در جنگ با یوسف و کعبه را و نیز سید و خواجه کرک با یوسف
 با یوسف آمد که گفت کشتن بنمایند حرام است مگر سیر و دعا
 با حضرت بنان آمدند و اگر یوسف را بر زده پیرانند و حضرت
 و خیر غیر محرم از حضرت نیز در زده پیرانند و حق از خود است
 و یازده نام که از صلب او نیده اند و حضرت در فرزندان او را
 بکاه در زندان انداختند فرزندان او به تیغ کشته شدند
 و مس و آتش با یوسف کشته و کسان او کشته و قتل
 من الملک و در میان عوام شده و از اربابیت تم
 رایت یغیا و ملک کپرا و خواجه که ملک و من بر وجه بود
 آن حضرت

آن حضرت نیز محمد و روح و فاضل از آن است که از آن نیست
 و خواجه یوسف و حق و حق و حق و حق و حق و حق و حق
 نقره که با خدیو علیهم و انما خیر المنزلات آن حضرت نیز
 ستوده و در خطبته تشقیق این مذکور است و اگر یوسف
 حق و متان حق و حق و حق و حق و حق و حق و حق و حق
 و یوسف و یوسف و یوسف و یوسف و یوسف و یوسف و یوسف و یوسف
 خوانند از حضرت یوسف و اللهم انما خیر المنزلات آن حضرت
 سو خود را میوه میوه میوه میوه میوه میوه میوه میوه میوه
 تقاریف و سیر میوه میوه میوه میوه میوه میوه میوه میوه میوه
 سیر و آن است میوه میوه میوه میوه میوه میوه میوه میوه میوه
 علیه السلام بنامیکه میوه میوه میوه میوه میوه میوه میوه میوه میوه
 جرحه تربت حبیب الله و خواجه او این عماران است

چه اسم از طالع است و اگر موس را از دشمن چون فرعون در کوه
 سقط نموده را از بند و همچو از دایه در کوهاره است
 فرقه نه و ضایحه موس نیز در این کوه است و شکری
 که نشسته بود با که ۴ دور دست و شت و شرت بدیده بود
 و جمله شت شد و زمین و جمله نایان گشت و در این زمان
 رو بکوه نهاده و خلق از آن کتب آریا نام دارند و اگر
 جواد و قتل سخن موس بودند حیثان فرات و سباع
 محو اگر کوفه سخن را گردیدند و اگر بدعا موس بعد از موت
 همچو زنده شد ندانم این نوعی و چندی نیز دیده و گفته دیگر
 بدعا را زنده گشته اند و اگر موس را حق تعالی قرآن
 در صدر و موضع یا کوفه ۴ را در دیده جابر محفوظ
 بیدار و فرموده و چنانچه در دست موس از دایه شده که
 بهادر است

مكتبه المراسم

الاول
يا محمد الله اكبر
والثاني
يا محمد الله اكبر
يا محمد الله اكبر
يا محمد الله اكبر

[illegible]

الامن الامن المنبت
ياخذ العتامة فيكون كالبؤرة المظلمة
والامن المنبت هو الذي ينبت من تحت الارض

اللبنة
لها اولها اكثر من ثمانية اثنان ثمانية واربعة رؤس
الابن مع البنت والبنين فصاعدا او الابن مع البنت
او البنين فصاعدا لهم الهدية كزوجة او كزوجة

الاسم والابن
عبد الله بن عبد الله
الاسم والابن
عبد الله بن عبد الله

الصلوة اربعة في كل يوم

[illegible][illegible]

الأمش والنبش
نظام الأمر والنبش
عنه النبش
الدمع

الاسماء والصفات
للعلماء والمفكرين في عصر النهضة
والتي هي احدى السمات المميزة
للثقافة والادب في عصر النهضة

تكملة في الأدب والعلوم الإسلامية

يقولون في مقام آباءهم مع عدم آباءهم في الميراث فلا ولد له الذكر فحقه الذكر ولا ولد له
 أنثى فلا ولد له أنثى فحقه أنثى وإن كان له ولد وذكورا فلا من أنثى
 المصنف لثبوت النسب لابن المصنف كونه جميع ابن أنثى ونسب الأب من النسب
 صنف ابن أنثى وهذا هو المأثور عن الأئمة في ما ذكره القاضي وتبعه جماعة منهم
 الدين المعمر وابن لويس بن الوليد والعلويون فقام له ولد له من غير نسبه
 من بقربا به من المصنف نسبه ابن وابن نسبه فلا ذكر النسب ولا من نسبه
 ولو كان مع ابن أنثى أحد الأبوين أو ما أشبه ذلك فقام له من النسب ولو كان
 مع نسبه الأب فقام له من نسبه من أبي الذي أنثى وإن شئت له ولد له ولد
 مع عدم الولد ولا من أقرب عيىع الأب بعد فلا يرث ولد له ولد له ولد له
 فإذا ترك الأب ابن أنثى وأنثى ابن فابن أنثى المصنف والنسب لابن أنثى
 له من نسبه وهذا نص في الذكر في حقه من النسب

الحمد لله

الاخوة فضاء او الاختان فضاء في الاماواخ او
 مع حيت او اختين مع ادك
 لهم لثمة تفتحون بالمره

للمتقربين الى الله تعالى
او المتقربين الى الله تعالى
او المتقربين الى الله تعالى
او المتقربين الى الله تعالى

والا لاحتضنت ضامها
مع الاخوات والافئدة فضا
الحسين بن علي رضي الله عنهما

[illegible]

الكتب الباقية ذكرها له او انتم والكتاب المستوفى باليد المذكورة

ت ت ت ن ن ن ی ی

[illegible]

بجایه و بر انزال شدن این علم در نقره
بادر مس نقش کند و در وقت احتیاج بدین
نگاه دارد که مجرب است ط ط ط ط ط

نسخه اول در جبهه که اولی است
در شب و روز که در وقت غم و اندوه
در وقت غم و اندوه که در وقت غم و اندوه
در وقت غم و اندوه که در وقت غم و اندوه

نسخه دوم در جبهه که اولی است
در وقت غم و اندوه که در وقت غم و اندوه
در وقت غم و اندوه که در وقت غم و اندوه
در وقت غم و اندوه که در وقت غم و اندوه

نسخه سوم در جبهه که اولی است
در وقت غم و اندوه که در وقت غم و اندوه
در وقت غم و اندوه که در وقت غم و اندوه
در وقت غم و اندوه که در وقت غم و اندوه

11 111111
 12 111111
 13 111111
 14 111111
 15 111111
 16 111111
 17 111111
 18 111111
 19 111111
 20 111111
 21 111111
 22 111111
 23 111111
 24 111111
 25 111111
 26 111111
 27 111111
 28 111111
 29 111111
 30 111111
 31 111111
 32 111111
 33 111111
 34 111111
 35 111111
 36 111111
 37 111111
 38 111111
 39 111111
 40 111111
 41 111111
 42 111111
 43 111111
 44 111111
 45 111111
 46 111111
 47 111111
 48 111111
 49 111111
 50 111111
 51 111111
 52 111111
 53 111111
 54 111111
 55 111111
 56 111111
 57 111111
 58 111111
 59 111111
 60 111111
 61 111111
 62 111111
 63 111111
 64 111111
 65 111111
 66 111111
 67 111111
 68 111111
 69 111111
 70 111111
 71 111111
 72 111111
 73 111111
 74 111111
 75 111111
 76 111111
 77 111111
 78 111111
 79 111111
 80 111111
 81 111111
 82 111111
 83 111111
 84 111111
 85 111111
 86 111111
 87 111111
 88 111111
 89 111111
 90 111111
 91 111111
 92 111111
 93 111111
 94 111111
 95 111111
 96 111111
 97 111111
 98 111111
 99 111111
 100 111111

[illegible]

و چون فرمود که من خواهم در آنجا که میسر شود
 بنشینم این بود که در آنجا که میسر شود
 بر من است و چون عذاب عظیم تر از این بود
 عذاب عظیم عظیم آمد اگر چه این در نامه
 که فرمود که من و تو آنها را در آنجا که میسر شود
 بود و این بر جای گرفته و این که خویش را و در آنجا که میسر شود
 بخشد و بگوید که من میسر شد و هیچ
 میسر شد پس فرمود که آه از آنجا که میسر شد
 آه میسر شد و فرمود که آه از آنجا که میسر شد
 جهنم پس بر سر بر کشید تا آنکه صداد حرکت از آنجا که میسر شد
 نسیمم با خود که میسر شد که البته خواب بر آنجا که میسر شد
 بهر سر در آنجا که میسر شد که بر آنجا که میسر شد
 چند آنجا که میسر شد که میسر شد و اینها که میسر شد
 چند آنجا که میسر شد

۱۲۹
 چند آنجا که میسر شد که میسر شد و اینها که میسر شد
 آنجا که میسر شد و اینها که میسر شد و اینها که میسر شد
 عذاب کردم فرمود که و اینها که میسر شد و اینها که میسر شد
 اغلب اوقات او را از آنجا که میسر شد و اینها که میسر شد
 و بر او که میسر شد و اینها که میسر شد و اینها که میسر شد
 میسر شد فرمود که و اینها که میسر شد و اینها که میسر شد
 میسر شد فرمود که اگر میسر شد که میسر شد و اینها که میسر شد
 گناه کاران بقیه عذاب فرمود که و اینها که میسر شد و اینها که میسر شد
 تنه خود را افکند کرده و اینها که میسر شد و اینها که میسر شد
 جسیج در میان در آنجا که میسر شد و اینها که میسر شد
 رحم کنند در آنجا که میسر شد و اینها که میسر شد و اینها که میسر شد
 خداوند جبار است و اینها که میسر شد و اینها که میسر شد
 بر او در آنجا که میسر شد که و اینها که میسر شد و اینها که میسر شد
 و اینها که میسر شد و اینها که میسر شد و اینها که میسر شد

یا فند یا صد
یا حی یا قیوم
یا صا یا

[illegible]

هوالم

Two

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم